

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Maig-Juny 2020

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 24 (2020) III

30 de juny

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Creació del Servei diocesà d'atenció a les víctimes d'abús de menors i adults vulnerables

DECRET 05/2020, a 29 de maig de 2020

Atenent la sol·licitud del Sant Pare Francesc que en el motu proprio *Vos estis lux mundi* de 7 de maig de 2019, va disposar que s'estableixin els procediments necessaris per a prevenir i combatre els delictes d'abús sexual infringits a menors d'edat i a persones vulnerables, i que en l'article 2 de l'esmentat document demana que a les diòcesis s'estableixin de forma individual o conjunta “un o més sistemes estables i fàcilment accessibles al públic per presentar els informes, incloent eventualment a través de la creació d'un ofici eclesiàstic específic”,

Tenint present que a la diòcesi de Terrassa es van fixar el 22 de març de 2019 uns *Criteris i orientacions en relació al protocol de prevenció i actuació d'abús de menors* que estableixen les mesures a tenir presents en el tracte amb menors en l'àmbit “de les parròquies de la diòcesi així com també a altres institucions i grups que estiguin en contacte amb menors i la responsabilitat dels quals recaigui sobre la pròpia diòcesi o parròquia”, i que regulen el mecanisme a través del qual s'ha de procedir en el cas d'abús a menors,

Considerant la necessitat de crear un servei diocesà per l'atenció a les víctimes d'abús de menors i adults vulnerables,

PEL PRESENT:

1. Constituïm el **Servei diocesà d'atenció a les víctimes d'abús de menors i adults vulnerables** per tal d'atendre les presumptes víctimes que hagin sofert abusos sexuals o de qualsevol altre tipus

per part de membres de l'Església Catòlica, les manifestacions o denúncies de les quals s'hauran de presentar en l'esmentat servei.

2. Encarreguem al M. Il·ltre. Sr. Vicari General la direcció d'aquest servei diocesà, que estarà format per un equip d'assessors (a nivell psicològic, jurídic i espiritual) amb nomenament del bisbe diocesà.
3. La missió d'aquest servei serà rebre qualsevol tipus de denúncia o informació de la presumpta víctima, o de tercers, o bé *ex officio*, recollir totes les dades necessàries, orientar al denunciant i, en el seu cas, a la presumpta víctima sobre la tramitació processal, tant per via canònica com civil, i elevar un informe al bisbe diocesà per actuar en cada cas conforme a dret.
4. Els membres d'aquest servei actuaran amb la prudència i discreció necessàries per preservar la confidencialitat, la dignitat de les persones i el respecte a la seva fama i honorabilitat, així com la presumpció d'innocència, tot complint el que disposa la Llei Orgànica 2/2018 de *Protección de Datos Personales* i el que prescriu la legislació civil, així com també el Codi de Dret Canònic (c.471,2) i la legislació canònica que li sigui aplicable.
5. Aquest Servei diocesà disposarà del número de telèfon 646 60 96 74 i de l'adreça de correu electrònic atenciovictimas@bisbatde.terrassa.org per tal de facilitar que les persones que es considerin víctimes puguin accedir de manera directa i reservada.

Confiam que amb la creació d'aquest servei diocesà contribuïm en la eradicació d'aquest tipus de conductes execrables tant a l'Església com a la societat, i en la defensa de les persones vulnerables i els menors en la seva dignitat i integritat.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Carles Cahuana Bartra
Secretari General i Canceller

Comunicacions diocesanes

Terrassa, a 5 de maig de 2020

A l'atenció dels preveres de la Diòcesi

Benvolguts,

M'adreço novament a vosaltres per informar-vos d'una proposta en relació a la situació de crisi econòmica que ja ha sobrevingut a moltes persones com a conseqüència de la crisi sanitària provocada pel Covid 19, encara de sortida incerta.

Des de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola s'ha convidat a que "bisbes i preveres fem també un pas endavant de generositat. Per això convidem a que cada bisbe faci arribar aquest suggeriment al presbiteri de la seva diòcesi, proposant l'entrega d'una part de la nostra nòmina o aportació fixa durant un temps tot demanant a la comunitat cristiana que es pugui sumar també a aquesta iniciativa."

Seguint doncs aquesta orientació, hem reflexionat el tema en les reunions telemàtiques mantingudes aquestes darreres setmanes amb els membres del Consell de Govern, el Consell Presbiteral i els Arxiprestos, amb una acceptació unànime.

És per això que us faig ara la proposta de dedicar una part de la nostra nòmina per l'acció caritativa i social a través de Càritas diocesana durant el temps que cadascú cregui oportú. Com a orientació es proposa un 10%. Per tal de fer-ho efectiu s'ha de comunicar al delegat d'economia (fortiz@bisbatdeterrassa.org) indicant el tant per cert que personalment dedicarem.

El clergat hem donat mostres de la nostra solidaritat envers els més necessitats de moltes maneres, amb la dedicació i atenció pastoral i amb la col.laboració econòmica, sovint anònima, i en circumstàncies concretes també com a presbiteri. Us agraeixo, doncs, novament aquesta dedicació i col.laboració i el gest solidari que, com a clergat de la diòcesi, ara ens disposem a fer.

Amb la meva benedicció

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Terrassa, a 26 de maig de 2020

A l'atenció de preveres i diaques

Benvolguts,

Hem iniciat una desescalada progressiva d'aquest confinament que estem fent amb prudència i responsabilitat. M'adreço ara a vosaltres per informar-vos sobre diversos temes que hem de tenir presents en aquests propers mesos i que ens afecten com a sacerdots.

En primer lloc la celebració de la **Solemnitat del Corpus Christi**, que tindrà lloc el diumenge 14 de juny, i que es farà tot observant les mesures que la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola va concretar en el seu moment. Enguany la celebració s'haurà de fer a l'interior dels temples, fent un moment d'adoració al Santíssim al final de la celebració, amb la processó per l'interior fins a l'entrada del temple, si s'escau, i la benedicció final. Amb aquest motiu es celebra també el Dia de la Caritat i convé remarcar-ho especialment per motivar la col.laboració econòmica dels feligresos i així ajudar a tantes famílies que pateixen els estralls de la pandèmia.

En segon lloc, la **jornada sacerdotal**, en la que renovareu les promeses sacerdotals del dia de la vostra ordenació, i que no vàrem poder celebrar en la Missa crismal. En el seu moment us vaig anunciar que us convocaria properament quan les circumstàncies ho fessin possible. Us demano, doncs, que us reserveu la data del divendres 19 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús i Jornada de pregària per la santificació del clergat. Ens trobarem a la Catedral per concelebrar a les 12h. En aquesta celebració felicitarem també els germans preveres que, enguany, celebren el jubileu de la seva ordenació. A la vegada us podreu proveir dels sants olis per les vostres parròquies i esglésies. Com podeu suposar, no podem fer el dinar de germanor, i entregarem el seu import a Càritas diocesana per l'atenció de tantes famílies necessitades.

En tercer lloc informar-vos que la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola ha proposat que cada diòcesi celebri una **jornada pels afectats de la pandèmia**. Consistirà en una celebració de l'Eucaristia oferint-la pel descans etern dels difunts, i a la vegada com a agraïment per tot el treball i el sacrifici que es fa per part de tantes persones durant aquest temps. També ens ajudarà a expressar la co-

munió, tot demanant l'ajut de Déu, i la solidaritat fraterna davant la crisi social i econòmica que ha provocat aquest flagell. A la nostra diòcesi ho farem el diumenge 26 de juliol a la Catedral a les 20h. Us prego que en feu difusió a les vostres comunitats parroquials, així com també als familiars que han perdut un ésser estimat i a tots els que, d'una manera o altra, han esmerçat els seus esforços i treballs per ajudar els altres, tant professionals com voluntaris. Us convido així mateix que a cada parròquia pugueu fer, quan les circumstàncies ho permetin, una celebració pel descans etern de les víctimes del coronavirus, pels malalts i per les famílies afectades.

Rebeu tots la meva salutació i l'agraïment per la vostra dedicació al poble que teniu encomanat, oferint especialment el consol de la fe, la celebració dels sagraments, l'acompanyament personal i l'atenció als més necessitats. Amb la meva benedicció

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Homilies

Homilia amb motiu de l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut, a la ciutat de Sabadell, 11 de maig de 2020

Una salutació ben cordial als presents i a tots els que seguïu la celebració a través del canal *youtube* del Bisbat: als preveres, diaques, membres de la vida consagrada, germanes i germans; a la senyora Alcaldessa i autoritats locals; als membres del Patronat i de la Junta; als representants de les institucions; als infants, joves, adults i persones grans; a tots els que esteu presents malgrat la distància. Us desitjo un bon i sant Aplec.

A la lectura de l'evangeli hem escoltat el relat de les noces de Canà de Galilea i el primer miracle de Jesús. El text està centrat fonamentalment en la manifestació messiànica de Crist: «Aquest va ser el primer dels signes que Jesús va realitzar en Canà de Galilea; així va manifestar la seva glòria i els seus deixebles van creure en ell» (2,11). Aquesta revelació es duu a terme en un context nupcial i amb la simbologia del vi nou, un símbol que es fa servir en l'Antic Testament com un dels elements més significatius del banquet escatològic per a indicar els béns messiànics. Jesús havia anat a aquell casament com a convidat, però es manifestarà com l'Espòs messiànic que va venir a segellar amb el seu poble l'Aliança nova i eterna.

El text conté també un sentit mariològic. La intervenció de Maria ha de ser situada en la perspectiva de la Història de la Salvació. Ella estarà present també al peu de la creu, quan arribi l'hora, com ho està ara en les noces de Canà, i actua com a intercessora, i anticipa amb la seva mediació l'hora de Jesús. En les dues ocasions Jesús no li diu «mare», sinó «dona», perquè ella és la nova Eva que està al costat del nou Adán, Crist, engendrant una nova humanitat.

Maria propicia amb la seva intercessió el primer miracle de Jesús. Tot el relat és com una icona de la sol·licitud maternal de Maria, sensible a la necessitat d'aquells esposos i sensible a les necessitats dels seus fills en tots els temps. Aquest episodi mostra l'eficàcia de la seva intercessió davant el seu Fill. El doble diàleg que manté, amb Jesús per un costat, i amb els servidors per l'altre, forma part de la missió de Maria i té la seva continuïtat des del cel.

Maria serà la Mare que presenta al Fill Jesucrist les necessitats dels altres fills i orienta a aquests fills nous a la trobada amb Crist i al seguiment fidel. Així ho ha viscut el poble cristià des dels inicis de l'Església, acudint a ella en l'oració i confiant en la seva mediació.

Avui és el dia que celebrem l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut de l'any 2020. Ara bé, aquest any el nostre Aplec és ben diferent. Trobem a faltar els castells, els gegants, el ball de bastons, i tantes altres activitats de la nostra festa. Gràcies a Déu podem celebrar l'Eucaristia, que és l'arrel i el fonament de la festa, al voltant de la Mare. A ella li encomanem tota la ciutat: l'Administració, les institucions, les entitats, totes i cada una les persones i les comunitats cristianes. Ella ens guia en el camí de la fe, en el camí de la vida, mentre peregrinem entre llums i ombres, entre angoixes i esperances, entre penes i alegries. Ella ens ajudarà a sortir d'aquesta crisi amb un estil de vida més profund i espiritual, més reflexiu i assenyat, més fraternal i solidari.

Hemos de adoptar un estilo de vida más profundo y espiritual, volver la mirada y el corazón a Dios y dejarnos convertir por él. Es preciso renovar, cambiar las actitudes, la mentalidad, los criterios y los valores. Es necesario volver la mirada y el corazón a Dios, reorientar la vida, para que Cristo sea el centro que vertebra todos los elementos: familia, trabajo, compromiso político, voluntariado, aficiones, en definitiva, toda la existencia. Pidamos a la Mare de Déu de la Salut que nos enseñe y nos ayude en este empeño. Vengamos con frecuencia al santuario a rezar en su presencia.

Hemos de seguir un estilo de vida más sensato y reflexivo. Esta crisis sanitaria y económica debe servir para reflexionar, para recapacitar, para replantear la manera como vivimos, los ritmos, los gastos, las urgencias, para revisar las supuestas necesidades y saber priorizar. Necesitamos espacios de silencio, de recogimiento, de reflexión personal, para mirarnos al espejo con franqueza y sin tapujos. Qué bueno sería recuperar el examen de conciencia, el revisar nuestra vida a la luz de la Palabra de Dios, el entrar en nuestro interior y revisar la propia vida con sinceridad y sin miedo, para poder experimentar el encuentro con uno mismo, para crecer en humildad y realismo.

En tercer lugar, hemos de lograr un estilo de vida más fraternal y más solidario. El egoísmo y el individualismo no nos llevan a ninguna parte, o mejor dicho, nos pueden llevar al precipicio. Todos estamos perdiendo seres queridos en esta crisis, y la realidad de la muerte nos recuerda

que nuestra vida aquí en la tierra no es definitiva, es una peregrinación hacia la casa del Padre, y el espíritu de fraternidad es imprescindible para llegar a la meta. Los seres humanos vivimos juntos y hemos de aprender a convivir, a compartir, a colaborar. Convivir significa estar atentos los unos a los otros, no mostrarse indiferentes a la situación de los demás, ser conscientes de la interdependencia entre personas, ser solidarios.

Demanam a la Mare de Déu, Mare de Déu de la Salut que ens protegeixi i intercedeixi per la ciutat de Sabadell i tots els seus habitants i per tota la família diocesana. Ella és font de salvació, perquè ens porta Jesús, el Salvador del món. I com a bona mare té cura de nosaltres. Sota el vostre mantell ens emparem. Escolteu la nostra pregària i aparteu-nos del perill, oh Mare nostra, Font de Salut, santa Maria.

Homilía del 6 de junio de 2020. Pleno Nacional MCC de España. Misa por la Evangelización de los pueblos

Queridos sacerdotes concelebrantes, hermanos presentes en la capilla del Obispado, y todos los que seguís la celebración a través del canal youtube. Este sábado, 6 de junio, celebramos el Pleno Nacional del Movimiento de Cursillos de Cristiandad de España en modalidad telemática, obligados por las circunstancias, pero con la confianza puesta más que nunca en el Señor. Durante el confinamiento, los medios de comunicación y las redes sociales nos han ayudado a mantener viva la llama de la fe y a mantener asimismo la actividad de nuestra familia cursillista, y así será también en el Pleno Nacional. El marco teórico de este año es el acompañamiento.

Las lecturas que hemos escuchado forman parte de la *Misa por la Evangelización de los pueblos*, y entroncan con lo más genuino de nuestro carisma. La primera lectura nos transporta a Jerusalén, junto a la primera comunidad cristiana. Después de la muerte de Esteban, primer mártir, se desencadenó una dura persecución, que empujó a una parte de la comunidad a huir de la ciudad. La persecución y la consiguiente diáspora dieron lugar a la misión, porque los hermanos se convirtieron en misioneros itinerantes y el Evangelio se propagó en Samaría, en Fenicia y en Siria, hasta llegar a la ciudad de Antioquía, donde fue anunciado por primera vez también a los paganos y donde se llamó por primera vez “cristianos” a los discípulos de Jesús.

El libro de los Hechos de los Apóstoles narra que los que lapidaron a Esteban “dejaron sus capas a los pies de un joven llamado Saulo”, el mismo que de perseguidor se convertiría en gran apóstol del Evangelio. Podemos contemplar aquí la acción de la providencia divina: Saulo, enemigo radical de la interpretación que hacía Esteban de las Sagradas Escrituras, más tarde, después de su encuentro con el Señor resucitado en el camino de Damasco, coincidirá con la interpretación de Esteban del Antiguo Testamento, la desarrollará, y se convertirá en el “Apóstol de los gentiles”.

Veinte siglos después, en los orígenes del MCC también se produjeron unas dificultades extraordinarias, con actuaciones objetivamente injustas por parte de la autoridad eclesial que podían haber acabado con la vida de la nueva realidad que había nacido. No hay duda de que se obró de buena fe, aunque ciertamente de forma equivocada debido a la falta de una información adecuada. A posteriori, desde una mirada de conjunto y sobre todo con una mirada en clave de providencia, vemos el sufrimiento que se causó a los iniciadores y a aquella primera generación de cursillistas, pero nos quedamos sobre todo con el fruto abundante que se produjo, porque se aceleró la expansión de Cursillos en resto de España y en el mundo entero.

Actualmente nos encontramos también en una situación de dificultad e incertidumbre debido a la pandemia, al confinamiento y a las restricciones que no sabemos el tiempo que durarán. Desde mediados de marzo no se han podido celebrar Cursillos. Para el resto de encuentros y reuniones nos hemos arreglado por videoconferencia. No sabemos cuanto tiempo durará esta situación, ni cuando se descubrirá una vacuna eficaz, o si habrá que inventar una modalidad telemática, o impartir los Cursillos en grupos mucho más reducidos. De cualquier forma, esta crisis y sus consecuencias han de servir para purificar nuestro corazón, nuestras motivaciones, para confiar más en el Señor y también para ser más creativos.

Porque el Señor, aquí y ahora nos dice: «Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo» (Jn 20, 21). «Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos» (Mt 28,20). Nos hace partícipes de su misión. Recordemos que la misión del MCC se sitúa en el ministerio de la palabra de la Iglesia, en el proceso de evangelización, que abarca toda la realidad humana y que consiste en llevar la buena nueva a todos los ambientes, en renovar la humanidad a través de la renovación de las personas concretas.

La primera etapa del proceso consiste en la proclamación del kerigma. Esa es nuestra misión, proclamar el kerigma que suscita la fe, conmueve el corazón, propicia la conversión y conduce a la persona hasta el Señor. Lo hacemos con el fundamento de la oración, que nos da la fuerza para superar las dificultades y la gracia para que el trabajo sea fecundo; lo hacemos a través del testimonio, porque el primer medio de evangelización consiste en un testimonio de vida auténticamente cristiana; lo hacemos por medio de la amistad, que es la forma de relación humana que se convierte en expresión de comunión de vida y de fe.

En nuestra celebración de hoy recordamos a todos los hermanos que han fallecido a causa del coronavirus, a los enfermos, a las familias. Recordamos especialmente a Mons. Juan Hervás, que nos dejó un 6 de junio hace 38 años. Junto al pan y al vino, que se convertirán en el cuerpo y la sangre del Señor ponemos nuestra vida entera: alegrías y esperanzas, éxitos y fracasos, ilusiones y proyectos, certezas y miedos, todo lo ponemos en sus manos. Ponemos en él nuestra confianza, especialmente en los momentos de mayor dificultad, porque él está con nosotros todos los días, hasta el final del mundo (cf. Mt 28, 20). No estamos solos, Él está presente y camina con nosotros; María, la Madre, nos lleva de la mano, y además, hacemos este camino en familia, en comunidad, en Iglesia.

Homilia en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Catedral del Sant Esperit de Terrassa, 19 de juny de 2020.

Salutació

Ens apleguem per celebrar la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. En aquesta celebració renovarem les promeses sacerdotals, la nostra consagració i servei a Crist i a l'Església. Una salutació ben cordial a al Sr. Bisbe Auxiliar, al Vicari Judicial, als Vicaris Episcopals, Secretari General i Canceller, arxiprestes, preveres i diaques, als membres de la vida consagrada i al laïcat. Recordem també als qui celebren els 50 i els 25 anys de la vostra ordenació: Mn. Ramon Gràcia, Mn. Jordi Fàbregas, Mn. Josep Gassó i Mn. Josep Monfort.

Litúrgia de la Paraula

El cor representa l'ésser humà en la seva totalitat, és el centre de la persona humana, el que li dóna la unitat. El cor és la font de la nostra personalitat, el motor principal de les actituds i eleccions; és el símbol de l'amor. El Cor de Crist és símbol de la fe cristiana, és la síntesi de l'Encarnació i de la Redempció, la font de bondat i de veritat, és expressió de la bona nova de l'amor. El Cor de Jesús és el símbol per excel·lència de la misericòrdia de Déu, un símbol real, que representa la font de la qual ha brollat la salvació per a tota la humanitat.

En els Evangelis trobem diverses referències al Cor de Jesús, per exemple en el passatge que hem escoltat fa uns moments: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repós que tant desitjàveu» (Mt 11,28-29). El relat de la mort de Crist segons sant Joan és fonamental. Aquest evangelista dóna testimoni d'allò que va veure en el Calvari: que un soldat, quan Jesús ja estava mort, li va travessar el costat amb la llança, i de seguida va brollar sang i aigua. Joan va reconèixer en aquell signe el compliment de les profecies: del cor de Jesús, Anyell immolat sobre la creu, brolla el perdó i la vida per a tota la humanitat.

Celebrar la festa del Cor Jesús és celebrar la redempció, és celebrar l'amor salvífic del Pare; és celebrar l'amor de Crist i correspondre estimant a aquest Amor que tantes vegades no és estimat. Com diu el pre-faci de la Missa, «elevat a l'arbre de la creu, s'entregà a si mateix per nosaltres amb un amor admirable, i del seu costat traspasat en sortí sang i aigua, perquè tots, atrets al seu Cor obert, poguéssim beure amb goig a les fonts de la salvació».

Renovació de les promeses sacerdotals

En aquesta celebració renovarem les promeses sacerdotals, recordant especialment aquell moment en el qual vam ser introduïts en el sacerdocí de Jesucrist. D'aquí a uns moments us preguntaré: «Voleu unir-vos i conformar-vos millor al Senyor Jesús, i, renunciant a vosaltres mateixos, refermar les promeses dels deures sagrats envers l'Església, que, moguts per l'amor de Crist, acceptàreu amb goig el dia de la vostra ordenació?».

No som una mena de professionals de l'esperit o d'executius d'una gran organització multinacional que actua pel món des de fa vint segles amb més o menys eficàcia. Si alguna cosa defineix el fonament de la nostra vida és justament la unió amb Crist, la configuració amb Ell. La nostra vida només s'entén en relació amb Ell. Per això a la nostra vida no pot tenir cap sentit l'ambició de poder o de riquesa, o de fama i glòria personal. Com tampoc hi ha lloc per a cap mena d'egocentrisme o d'autoreferencialitat. El que s'espera de nosaltres és que posem la vida en mans de Déu, amb confiança plena, i que ens lliurem generosament al servei dels altres.

Som dispensadors dels misteris de Déu per a ajudar als fidels en el seu camí de santificació. La santificació del cristià comença en el baptisme, es referma en la Confirmació i la Reconciliació, i es nodreix amb l'Eucaristia. Som ministres d'aquesta santificació, que es transmet en la vida de l'Església, sobretot a través de la sagrada litúrgia i especialment de la celebració eucarística, que és «cim i font de la vida de l'Església». D'aquí la importància de la vida litúrgica en les nostres comunitats, de la proclamació i predicació de la Paraula de Déu, de la nostra oració pel poble i amb el poble, de la celebració dels Sagraments. Una litúrgia celebrada amb respecte i dignitat, sense protagonismes personals, portant els fidels a l'encontre amb el Senyor.

Jesús ressuscitat va confiar als apòstols la missió de «fer deixebles» per tot el món, ensenyant-los a guardar tot el que Ell havia manat. És la missió que també nosaltres hem rebut i que avui renovem. Aquesta missió durarà fins al final del temps, i és la nostra missió. Amb sant Pau podem dir i hem de dir: «Predicar l'Evangelí no és per a mi cap motiu de glòria; és més aviat un deure que m'incumbeix. I ai de mi si no prediqués l'Evangelí!» (1 Co 9, 16). Estem sortint d'un confinament que ha limitat en alguns aspectes l'exercici del nostre ministeri. Us vull donar les gràcies per tot el treball pastoral que heu portat a terme en aquests mesos passats al servei de les nostres comunitats, amb imaginació i creativitat, malgrat les limitacions, vetllant sobretot pels més vulnerables.

Ara arriba el moment de reprendre l'evangelització en totalitat, amb energies renovades, amb nou ardor, amb nova esperança, amb nova alegria. Seguint l'exemple de Crist, exercim el ministeri sacerdotal com «qui serveix», inspirant-nos en l'exemple del Bon Pastor, que va venir no per a ser servit sinó per a servir i donar la seva vida per les ovelles. Que ens mogui únicament el zel per la salvació de les persones. Ens hem de preocupar per la salvació dels homes en cos i ànima, i ens hem de lliurar

fins a donar la vida. Que els fidels no tinguin mai la sensació que complim a consciència el nostre deure i el nostre horari de treball, però que després tenim com una mena d'espais propis, que només són nostres, i que són del tot irrenunciabls.

Hem d'arribar a un equilibri de vida entre la pregària, la formació, el treball pastoral, el descans i l'esbargiment. El descans i l'esbargiment tenen la seva importància, i són justos i necessaris també. Però per sobre de tot som sacerdots les 24 hores del dia, perquè Crist omple totalment la nostra existència; perquè la nostra vida no té sentit ni explicació si no és des de la relació amb el Senyor.

Final

Ara renovarem les promeses sacerdotals. Ens unim a l'acció de gràcies dels que avui celebren el seu jubileu sacerdotal: Mn. Ramon Gracia, Mn. Jordi Fàbregas, Mn. Josep Gassó i Mn. Josep Monfort. Recordem també als nostres missioners a Cuba, Venezuela, i Egipte: Mn. Manel Homar, Mn. Xavier Serra, i Mn Atef Tawadrous. Preguem especialment per l'etern descans de Mn. Narcís Ribot, i Mn. Albert Torrents, els dos sacerdots del nostre presbiteri que ens han deixat. Dirigim-nos a Maria, la nostra Mare: el seu cor immaculat, cor de mare, ha compartit al màxim la missió de Jesucrist. Que ella ens ajudi a ser mansos, humils i misericordiosos de cor amb els germans. Així sigui.

Aneu mar endins

Redescobrir la bellesa del Rosari (3 de maig de 2020)

Avui celebrem, en el quart diumenge de Pasqua, el diumenge del Bon Pastor, la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i per les Vocacions Natives. Avançant enmig d'aquest confinament, dia a dia, setmana a setmana, ens endinsem en el mes de maig, el mes de Maria. Precisament el papa Francesc va publicar el proppassat dissabte 25 d'abril una carta dirigida a tots els fidels amb motiu del mes de maig, tot convidant les famílies a resar el Rosari a casa durant l'actual pandèmia del coronavirus.

Entre les moltes retransmissions de celebracions i pregàries que es fan durant aquestes setmanes es troba també la retransmissió de la pregària del Rosari cada dia a les 19 h. des de la capella del nostre Bisbat a través del seu canal *youtube*. En la mateixa línia que el Sant Pare ens indica, hem anat recordant des del primer dia del confinament la importància de viure i expressar l'amor i la devoció a la Mare de Déu a través de la pregària del Rosari a la llar, en família. Les restriccions de la pandèmia ens han permès mantenir en alguns cassos i recuperar en d'altres aquesta expressió i vivència de la pregària en família, com a església domèstica, que fins fa pocs anys era més habitual, i que el ritme actual de la vida i la irrupció de les noves tecnologies fa tant difícil.

El Papa ens anima a redescobrir la bellesa de resar el Rosari a casa durant el mes de maig tot unint-nos a ell a través d'aquesta oració, amb la seguretat que “contemplar junts el rostre de Crist amb el cor de Maria, la nostra Mare, ens unirà encara més com a família espiritual i ens ajudarà a superar aquesta prova”. Es tracta d'una de les més belles devocions marianes que, amb la repetició de les oracions més importants de la nostra fe cristiana, ens fa entrar en un ambient de pietat, en el qual contemplem la relació de Crist i Maria.

Les oracions i la formulació dels misteris que es contempen les trobem en els Evangelis. El *Parenostre* és l'oració més important de totes, i és el mateix Jesús qui l'ensenya als seus deixebles; l'*Avemaria* recull la salutació de l'àngel a Maria i la felicitació posterior d'Elisabet; el *Glòria* és el desenvolupament de la fórmula trinitària que Jesús pronuncia quan fa l'enviament als apòstols.

El Rosari és una pregària centrada en Crist, que ajuda a copsar millor els moments centrals de la salvació realitzada per Ell. Des de la lloança a Maria proclamem la nostra fe en Crist i anunciem l'encarnació del Fill de Déu, del qual ella és la Mare. En els misteris de goig contemplem Crist en la seva vida oculta; en els lluminosos, el seu ministeri messiànic a través de la predicació i els signes del Regne; en els misteris dolorosos contemplem la seva passió i mort; i en els gloriosos, la seva victòria sobre la mort i la seva exaltació. I Maria sempre està al seu costat, unida i col·laborant en la seva obra redemptora.

La pregària del Rosari és un acte de fe pel qual ens endinsem en la relació personal amb Crist, en el coneixement de la seva persona i del seu misteri de salvació. Ens ajuda en el nostre pelegrinatge de la fe, guiats per Maria, Mare i Mestra. Una peregrinació que fem en comunitat, en família, en Església. Per això el Rosari té també una dimensió profundament eclesial. Us convido, doncs, a dirigir la nostra mirada a la Mare, a demanar-li que ens ensenyi a respondre amb promptitud i humilitat a la crida del Senyor. I demanem avui, especialment, per les vocacions a la vida sacerdotal, a la vida consagrada i per les vocacions natives.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

A l'escola de Maria: fermesa en la fe (10 de maig de 2020)

Fent camí enmig de la pandèmia i el confinament, setmana rere setmana, hem arribat al mes de maig, un mes dedicat a la Mare de Déu, i en el qual es celebra l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut a la ciutat de Sabadell. Ella és la dolça Mare de Jesús, i Mare nostra. Ella ens ensenya a escoltar i a creure en la Paraula de Déu, ens guia en el camí de la fe, ens educa per viure amb esperança; ens prepara per lliurar la nostra vida totalment a Déu i als germans, vivint units, tenint un sol cor i una sola ànima.

A vegades fa la impressió que en el nostre món hi ha com un oblit de Déu, però l'ésser humà segueix fent-se les preguntes de sempre sobre el sentit de la vida. Preguntes sobre el futur, sobre el més enllà, sobre la felicitat, etc. I és que, diguem-ho clarament, l'home no té totes les respostes tot i els grans avenços de la ciència i de la tècnica, com malau-

radament estem comprovant en aquests temps. L'ésser humà necessita alguna cosa més, necessita descobrir el significat de les coses, necessita amor i esperança, un fonament sòlid per afrontar la vida, amb les seves crisis, amb les seves foscos, amb les seves contradiccions, amb les seves dificultats i problemes.

La fe proporciona una certesa diferent, però no menys sòlida que la que prové de la ciència. No és un simple assentiment intel·lectual a un conjunt de veritats. És un lliurament confiat a Déu, una adhesió a Algú que dona confiança. La fe és creure en aquest amor de Déu, capaç de transformar tota la realitat humana, i d'oferir la possibilitat de la salvació. Tenir fe és trobar Déu, és confiar en Ell, abandonar-se a les mans, perquè és Ell qui sosté el món i la història, en definitiva, és l'únic fonament sobre el qual puc construir la meva existència.

La fe és un do de Déu. No és una conquesta personal, ni depèn únicament de la meua voluntat. Per donar la resposta de la fe cal la gràcia de Déu, que surt a l'encontre. El baptisme es troba en l'inici del nostre camí de fe i significa l'entrada a l'Església. La fe és do de Déu, però és també un acte lliure i humà. És un acte autènticament humà, ja que confiar en Déu i adherir-se a les veritats que Ell ha revelat no és contrari a la llibertat ni a la intel·ligència de l'ésser humà. És com sortir d'un mateix per confiar-se a l'acció de Déu.

Aprenuem de Maria, que viu en actitud d'escolta, atenta als signes de Déu i respon amb l'obediència de la fe. Ella és mare i model de tots els creients, perquè va confiar en la paraula de l'àngel i va respondre amb un sí generós al pla de Déu. El camí de la fe inclou també un component de fosc, ja que la relació que Déu estableix amb l'ésser humà no suprimeix la distància que hi ha entre el Creador i la criatura, i per això l'home no pot comprendre totalment el misteri de Déu; és per això que la persona creient pot passar per moments foscos o per situacions de dolor, com estem experimentant en aquestes setmanes, com succeeix en la vida de la Mare.

El camí de fe dels seus fills té moments de llum, però també situacions en les que sembla com si Déu s'hagués amagat. A vegades dona la impressió que no respon a les oracions, que no posa remei als nostres mals, ni ens ajuda en les necessitats, ni ens consola en l'aflicció. A vegades el seu aparent silenci pesa massa en la nostra petita existència de creients. Fins i tot podem arribar a queixar-nos, com Job en l'Antic Testament, perquè no entenem el que està succeint. Que Maria ens ajudi

per obrir sempre el cor a Déu, per acollir el do de la fe i a revifar-lo, per posar en Ell la nostra confiança. Sempre podem repetir amb ella: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res. Encara que camini per barrancs tenebrosos, no tinc por de res, perquè us tinc vora meu: la vostra vara de pastor m'acompanya» (Sl 22.1.4).

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Amor i servei als altres (17 de maig de 2020)

Continuem a l'escola de Maria. Si la setmana passada reflexionàvem a partir de la seva fermesa en la fe, avui contemplem el seu amor i servei als altres. La seva vida està centrada en l'amor a Déu i en l'amor al proïsme. Ella no cerca els honors, és simplement la serventa humil del Senyor, que es posa a disposició de la seva voluntat i que està sempre en actitud de servei als altres, tal com la trobem en els evangelis: en silenci contemplatiu durant la infància i la vida oculta de Jesús; amb delicadesa i promptitud a Canà; amb discreció i humilitat durant la vida pública; amb fermesa al peu de la creu; aplegant els deixebles abans de la Pentecosta i en la comunitat de Jerusalem.

Maria va ser cridada per Déu per realitzar un servei singular: ser la Mare del Messies. Des del moment de l'Anunciació la seva vida esdevindrà un lliurament total de servei a la voluntat de Déu i de servei al proïsme. Per copsar la grandesa i la profunditat d'aquest servei, hem d'il·luminar la seva figura des de la vinculació amb Crist, el seu Fill. L'obediència i la docilitat de Maria ens remetent al que serà una constant en la vida de Jesús: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra» (Jn 4,34). Maria assumirà també com a principi unificador de la seva vida el compliment de la voluntat de Déu.

Nosaltres som deixebles de Crist i de Maria, i el servei a Déu i als altres ha de ser també l'eix central de la nostra existència. El papa Francesc, comentant el passatge de sant Mateu en què Jesús envia els seus deixebles a anunciar la bona nova, (cf. Mt 10,7-13), assenyalava tres actituds bàsiques en la vida del cristià: «camí, servei i gratuïtat». Un camí que «és un enviament amb un missatge: anunciar l'evangeli, sortir per portar la salvació, l'evangeli de la salvació». Aquest camí es complementa amb un altre itinerari, l'itinerari interior, del «deixeble que cerca a el Senyor cada dia, en la pregària, en la meditació».

La segona paraula és «servei». El deure del deixeble és servir, més encara, «un deixeble que no serveix als altres no és cristià». El deixeble ha de tenir com a referència principal dos textos centrals en la predicació de Jesús: les Benaurances i la paràbola del judici final, en la qual s'expressa el contingut sobre el qual serem jutjats. Aquest és el marc del servei cristià, tal com s'expressa en els evangelis. Per això, «si un deixeble no camina per servir, no serveix per caminar. Si la seva vida no és per al servei, no serveix per a viure com a cristià». Jesús va dir que això és el que hem de fer, perquè ell està en els germans necessitats. És «servei a Crist en els altres».

La tercera paraula és «gratuitat». Caminar, en el servei, en la gratuïtat. Jesús envia els Dotze a proclamar que el Regne del cel és a prop, els mana donar gratuïtament el que sense pagar res havien rebut i que no posin la seva confiança en els mitjans materials. El camí mostra l'enviament i un missatge que s'ha d'anunciar; el servei expressa que la vida del cristià no és per si mateix, sinó per als altres, tal i com va ser la vida de Jesús; i la gratuïtat, ajuda a posar sempre l'esperança en el Senyor.

L'Església està cridada a ser comunitat d'amor, a ajudar els necessitats i ser expressió de l'amor de Déu. En el rostre dels més pobres i petits hem de descobrir el rostre de Crist. L'amor als més necessitats i vulnerables i les accions que se'n deriven no són accions de suplència o de substitució a causa de les limitacions dels serveis públics. Forma part de la naturalesa més profunda de l'Església, tant com ho és l'acció catequètica o la celebració dels sagraments.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Aneu a convertir tots els pobles (24 de maig de 2020)

Aquest diumenge celebrem la solemnitat de l'Ascensió del Senyor i la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Durant el confinament, gràcies als mitjans de comunicació i a les xarxes socials hem pogut nodrir-nos amb el pa de la Paraula i seguir celebrant la fe en comunitat encara que no fos de manera presencial. El lema d'enguany és: “La vida es fa història. Perquè ho puguis explicar i gravar en la memòria” (cf. Ex 10,2), i ens convida a viure i a gravar en la memòria per a poder transmetre.

De fet, això és el varen fer els apòstols. El llibre dels Fets dels Apòstols explica com Jesús se'ls va aparèixer després de la seva passió i els va donar moltes proves que era viu. Els ordenà que no s'allunyessin de Jerusalem, sinó que esperessin que es complís la promesa del Pare i els anuncià que rebrien la força de l'Esperit Sant per tal d'esdevenir els seus testimonis fins als límits més llunyans de la terra. Després fou endut al cel (cf. Fets 1,3-10). Ells varen tornar a Jerusalem i "eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell. (cf. Fets 1,14).

Allà, a Jerusalem va començar a caminar la vida de l'Església, juntament amb Maria. Ella va mantenir durant tota la seva vida un clima de recolliment, de pregària, meditant els esdeveniments en el silenci, i ara, la seva presència al costat dels apòstols té un significat molt gran, perquè compartirà amb ells el seu tresor més preuat, la memòria de Jesús, tot allò que havia anat guardant en el seu cor. Ella els anà explicant tot el que havia guardat en la seva memòria al llarg de tota la seva vida. Ella esdevindrà la Mestre per a ells i per a la comunitat que s'anirà congregant al seu voltant. Maria, que estigué present des del principi en el camí del seu Fill, ara és present des dels inicis en el camí de l'Església i de la seva missió evangelitzadora de tots els pobles.

El mandat del Senyor als apòstols és prou clar: Aneu i feu deixebles de tots els pobles i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. L'apòstol és un testimoni enviat. Abans d'ésser enviats, els apòstols varen estar amb Jesús, convivint amb ell, aprenent i compartint amb ell, varen ser els seus amics. En ésser enviats hauran d'anunciar el que han vist i sentit, el que han experimentat, el que tenen ben gravat. Aquest anunci comprometrà la seva vida, acabarà transformant la seva història personal i la història de la humanitat, fent noves totes les coses.

Maria, enmig d'ells, esdevindrà la Mare i la Reina dels Apòstols, tal com la invoquem en resar el Sant Rosari. El sentit d'aquesta invocació és ajudar-nos a comprendre que la Verge Maria és present en la nostra vida quotidiana, sempre en referència a Crist, perquè va ser associada al seu Fill d'una manera única, i per això la seva reialesa deriva d'ésser la Mare del Senyor. El seu apostolat és únic: ser la Mare de Déu. Ella engendrà Crist i el donà al món, i el presentà a Josep, als pastors i als mags. Maria ens va donar Jesús. Els apòstols varen ser escollits per a predicar al món la bona nova de l'Evangeli. Maria havia estat escollida per a portar a la terra la Paraula eterna del Pare. Ella és la "Reina dels Apòstols" perquè, en realitat, el seu apostolat va més enllà de tots els apostolats possibles.

Jesucrist és l'Apòstol del Pare, és el primer apòstol. Maria participa d'una manera especial en la missió de Crist i, en conseqüència, és apòstol amb ell. El primer apostolat s'inicià a l'instant de l'encarnació. Aquí comença també el camí de Maria com apòstol i com a Mare i Reina dels apòstols. I és Mare nostra, dels apòstols del segle XXI, que també rebem el mandat missioner de Jesús, que ens envia a anunciar l'Evangelí als nostres contemporanis.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Estrella de l'evangelització (31 de maig de 2020)

El dia 31 de maig, solemnitat de la Pentecosta, es celebra el dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. Enguany el seu lema és "Vers una renovada Pentecosta", en continuïtat amb el Congrés de Laics que es va celebrar el propassat mes de febrer. Certament, celebrem aquesta jornada en un moment difícil i encara ple d'incertesa a causa de la pandèmia, però amb l'esperança posada en Crist ressuscitat, que camina amb nosaltres tots els dies fins a la fi del món. Maria, el dia de Pentecosta, "va presidir amb la seva pregària el començament de l'evangelització sota la influència de l'Esperit Sant. Que ella sigui l'estrella de l'evangelització sempre renovada que l'Església, dòcil al manament del Senyor, ha de promoure i de realitzar, sobretot en aquests temps difícils i plens d'esperança". És així com sant Pau VI es referia a Maria en l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Nuntiandi*. Avui us convido, doncs, a reflexionar al costat de Maria.

Maria continua intercedint com a Mare a favor dels homes. Així va fer-ho a Canà de Galilea (Jn 4, 1-11) davant les serioses dificultats d'aquella família, i semblantment avui intercedeix per tants fills seus que no tenen fe o cerquen la felicitat on ho hi és. I a nosaltres ens indica com a aquells servidors a Canà que fem el que ell ens digui. La mediació de Maria en l'acció evangelitzadora ajuda a portar els evangelitzats fins a Crist, per a rebre la salvació, perquè en ella tot condueix a Crist, tot remet al seu Fill, a contemplar-lo, a escoltar-lo, a acollir-lo, a seguir-lo.

Crist és en veritat l'evangelí viu i el primer evangelitzador, i ens ha estat donat per Maria. Ella és la primera evangelitzada i la primera evangelitzadora per la seva missió en el pla diví de salvació, ja que amb la seva vida i amb la seva paraula esdevé testimoni d'allò que Déu ha obrat a

favor dels éssers humans en ella i per ella. Tota la seva vida serà el testimoni vivent d'una vida entregada tota ella a Jesucrist i a la seva obra salvadora. Ella ens ajuda a interpretar també avui els esdeveniments que vivim sota la llum del seu Fill Jesús, i ens ajuda a créixer en l'esperança que és imprescindible en l'obra de l'evangelització.

Maria és Estrella i Mare de l'Evangelització, tal com ens ho assenyala el papa Francesc en les paraules finals de l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium*. Ella va aplegar els deixebles i va fer possible la irrupció missionera de la Pentecosta. És la Mare de l'Església evangelitzadora que ha d'inspirar la nostra activitat de difusió de l'Evangeli. La Mare ens ensenya i ens ajuda a ésser profundament contemplatius, lliurats sense reserves a la missió evangelitzadora, valents per a trobar nous camins en l'anunci de Crist.

Nosaltres som els apòstols de Jesucrist en la societat del segle XXI, enviats a anunciar l'evangeli als nostres contemporanis. El Senyor ens envia a ser els seus testimonis enmig del món, enmig del nostre petit món, del nostre entorn més concret. Si vivim l'experiència del nostre encontre amb ell, la nostra paraula esdevindrà portadora de força, d'alegria, de seguretat, de sinceritat, d'esperança i serem ocasió de trobament amb Crist per a aquells que ens trobem en el camí. La responsabilitat de la nostra missió és gran. Però en aquesta missió no estem sols, perquè també ens acompanya Maria, estrella i Mare de l'Evangelització.

Ella ens ajudarà a viure una renovada Pentecosta, a viure com a Poble de Déu en sortida, en comunió fraterna, dedicant-nos a l'obra de la missió evangelitzadora des del primer anunci, portant a la pràctica l'acompanyament personal i pastoral, promovent la formació dels fidels laics i fent-nos presents en la vida pública com el ferment enmig de la massa, oferint la nostra fe i donant raó de la nostra esperança.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

El cor de l'Església i del món (7 de juny de 2020)

En aquest any tan marcat per la crisi del coronavirus i les seves múltiples conseqüències en forma de confinaments, estats d'alarma, limitacions i crisis econòmiques, després de celebrar la quaresma i la pasqua, arribem a la solemnitat de la Santíssima Trinitat i la Jornada de la Vida

contemplativa. Es tracta d'una jornada peculiar en la que som convidats a pregar per aquells que pregunten habitualment per nosaltres i per tot el món, les persones consagrades de vida contemplativa. En aquesta Jornada manifestem també la nostra estima per la vida contemplativa i el compromís de conèixer i fer conèixer aquesta vocació que se situa al bell mig de la vida eclesial.

El lema de 2020 és "Amb Maria en el cor de l'Església". La Mare de Déu esdevé el paradigma de la vida consagrada contemplativa, que està cridada, com ella, a viure en el cor de l'Església. Us convido a rellegir aquella pàgina tan coneguda del diari de Santa Teresa de l'Infant Jesús, en la que explica com va trobar la seva pròpia vocació dintre de la diversitat de carismes amb els que Déu enriqueix l'Església:

"Quan contemplava el cos místic de Crist no m'havia reconegut a mi mateixa en cap dels membres que sant Pau descriu, o més ben dit, em volia veure jo mateixa en tots (...) Vaig veure clarament i vaig entendre que l'amor enclou en sí totes les vocacions, que l'amor ho és tot i que un mateix amor pot abastar tots els temps i tots els llocs; per dir-ho amb una paraula, vaig entendre que l'amor és etern. Aleshores, amb gran goig de la meua ànima exultant, vaig exclamar: "Oh Jesús, amor meu, finalment he trobat la meua vocació: la meua vocació és l'amor (...). En el cor de l'Església la meua mare, jo seré l'amor; així ho seré tot, i el meu desig aconseguirà el seu objecte."

La vida contemplativa és discreta i amagada, però està present en tot. No és un membre més entre els altres, sinó que representa l'amor, allò que vivifica i sosté tots els membres. Maria és la memòria de l'amor de Déu en Jesús i la vida contemplativa és la memòria de l'amor de Jesús en l'Església; per això el lloc de la vida contemplativa coincideix amb el lloc de Maria: el cor en el cos místic de Crist. Avui és, doncs, un dia propici per a recordar i agrair la vida de tants homes i dones consagrats a la contemplació, una vida oculta i fecunda per a l'Església i el món; una vida que ens mostra la llum de Déu.

La vida consagrada contemplativa custodia l'amor de Crist, que és la realitat central de la fe. Amb Maria a Betlem, manté viva la confiança en aquest Déu que, només per amor, s'encarna i neix per a la salvació de tots. Amb Maria al peu de la creu, genera al voltant seu la paciència i la perseverança d'aquell que se sap acollit per les entranyes compassives de Déu Pare en totes les circumstàncies, també enmig de les dificultats i patiments, com els que estem vivint ara. També irradia al món el goig

de viure. Amb Maria a les noces de Canà, encomana aquest goig que només el coneix el qui ha tastat el do de l'Esperit Sant, que esdevé una anticipació del gran banquet del Regne.

Els contemplatius són, en el cor de l'Església, l'amor. L'amor infinit de Déu que Maria va conservar en el seu cor per a la vida del món. Un amor, més que mai, que avui nodreix l'esperança. Ens encomanem a Maria, Mare nostra, i li demanem que ajudi els membres de la vida contemplativa a viure com el cor que vivifica l'Església i el món.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Corpus Christi 2020 (14 de juny de 2020)

Avui celebrem la festa del Corpus Christi. Enguany, degut a la crisi del coronavirus i les greus conseqüències que ha provocat, la celebració serà diferent. No serà possible recórrer els carrers dels nostres pobles i ciutats i contemplar els altars i les catifes de flors que preparàvem cada any com una ofrena al Senyor. Serà diferent, però hem d'aconseguir que sigui molt especial posant-hi intensitat i profunditat, per a rebre tot el fruit que el Senyor ens vol concedir, que sens dubte serà abundant. També hem d'escoltar amb atenció la invitació a la caritat, a compartir els nostres béns, i al compromís ferm per la pau i la justícia en el món.

Som cridats a viure amb una intensitat particular la celebració litúrgica i a aprofundir en el misteri de l'Eucaristia. Precisament perquè les circumstàncies són més doloroses, hem de percebre d'una manera especial la presència de Jesús que camina amb nosaltres, ens mostra el sentit de les Sagrades Escripures i es fa aliment en aquest difícil pelegrinatge. El misteri eucarístic és l'arrel, el fonament i el secret de la vida espiritual per cada deixeble i per tota l'Església.

Quan tenim dubtes, por, incertesa o foscor, l'Eucaristia es converteix en la llum pel camí. La celebració ens nodreix amb la Paraula de Déu i el Pa de Vida. En la primera part llegim les Escripures, que il·luminen la nostra ment i revifen el cor. Després rebem l'aliment de vida, que és Jesús mateix, perquè l'Eucaristia és banquet, és Crist present de manera real i substancial. Per això hem de participar-hi ben conscients de la seva presència real i hem d'expressar el nostre amor i agraïment per la seva presència dedicant-li estones llargues d'adoració.

Ell se'ns dona per a quedar-se en nosaltres. La comunió eucarística esdevé una compenetració íntima entre Crist i la persona que combrega. La comunió també crea unitat entre els qui combreguen. L'Eucaristia expressa i genera la comunió eclesial i convida els membres de l'Església a compartir els seus béns espirituals i materials, a ésser solidaris amb els altres, a ser promotors de justícia, de pau, i especialment a compartir-ho tot amb els necessitats.

En aquests moments tant durs que estem vivint, l'Eucaristia ha de portar els fidels i les comunitats a viure la caritat afectiva i efectiva: a compartir els béns, a capacitar les persones perquè es puguin incorporar a la vida laboral, a reconstruir el teixit econòmic, laboral i social tan afeblit per la pandèmia. Les persones, institucions i administracions estem cridats a mirar el futur amb confiança, a afavorir la creativitat i lluitar amb fermesa perquè es creïn les condicions adequades per a la inversió i el desenvolupament de noves iniciatives per crear una economia real i de generar nous llocs de treball dignes.

Semblantment, totes les persones de bona voluntat, particularment aquelles amb més capacitats i responsabilitats, han de col·laborar en una reflexió més profunda i creativa i posar els recursos a l'abast de la societat per a construir una economia més justa i equitativa. L'Evangeli de Jesús ens ha d'inspirar per a dur a terme una transformació radical de la vida, amb el seu missatge de justícia, d'esperança i de fraternitat.

L'encontre amb Jesús a l'Eucaristia també ens porta a evangelitzar, a donar testimoni. Hem de donar gràcies al Senyor i mostrar la nostra fe sense complexos ni por en tots els àmbits de la vida. Que el Senyor ens concedeixi ésser conscients del tresor incomparable que és Crist present en el Sagrament. Que Maria ens ensenyi i ens ajudi a viure aquest santíssim misteri.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Nova normalitat i incertesa davant el futur (21 de juny de 2020)

Avui comencem la “nova normalitat” i recuperem la plena mobilitat en tot el territori. Això sí, serà obligatori l'ús de mascaretes a tots els espais, ja siguin oberts o tancats; a més, cal mantenir totes les mesures de prevenció i d'higiene contemplades per als diversos establiments i

serveis; i els centres residencials de persones grans hauran de disposar de plans de contingència en cas de rebrot del mal.

Malauradament encara no s'ha descobert la vacuna i el tractament eficaç contra el coronavirus, i per això la societat s'ha de resignar a conviure amb el virus fins que no arribi. En aquest període cal mantenir amb rigor totes les precaucions i les mesures de protecció per a prevenir qualsevol contagi i reduir al mínim el risc d'un repunt de la pandèmia. Certament no ens podíem imaginar fins a quin punt es veurien trasbalsats els nostres hàbits i costums socials. De moment cal mantenir les cauteles com més millor fins que arribi un tractament o una vacuna eficaç.

No ens ha d'estranyar que en una bona part de la població aparegui una certa por. La por forma part de la vida humana, i aquest temps està marcat per incerteses i riscos que ens provoquen por: la malaltia i la mort tan a prop, una crisi econòmica llarga i dura, una distorsió considerable en les relacions personals, familiars, laborals, socials. Com a creients també podem ser assetjats per aquesta por: Els fidels tornaran a les celebracions? L'Església podrà seguir la seva activitat evangelitzadora? Es quedaran molts feligresos pel camí?

La por és el que varen sentir els apòstols en el llac de Genesaret. Després de la primera multiplicació dels pans, Jesús es retira a la muntanya per pregar mentre els deixebles s'avancen fins l'altra riba. Tot d'una, la barca es troba sacsejada fortament per les onades, perquè el vent era contrari: a més, entrada la nit, Jesús se'ls acosta caminant sobre l'aigua. Els deixebles s'espanten creient que era un fantasma. Jesús els asserena: "Ànim, soc jo, no tingueu por!" (Mc 6,50). El mar simbolitza la vida present; la tempesta significa els sofriments i les dificultats que pateix l'ésser humà; la barca representa l'Església, edificada sobre Crist. La conclusió és la necessitat de suportar amb fermesa les adversitats de la vida, i confiar sempre en Déu.

En aquesta escena evangèlica hi podem distingir tres elements: el primer, que estan abandonats a si mateixos; el segon, que es troben "de nit", lluny de Jesús; per últim, que es troben exposats a les forces adverses tan exteriors com interiors. Aquests tres elements els mantenen allunyats de Jesús, i amb la distància, no el poden reconèixer; fins i tot arriben a pensar que és un fantasma i per això criden plens de por. Jesús els tranquil·litza. Tota la reflexió condueix a la confiança que l'Església naixent ha de tenir enmig de les dificultats. També nosaltres hem

de revifar la confiança, perquè Jesús està entre nosaltres i ens dona pau, serenitat, unitat. Confiant en Ell superem la por.

Jesús ens diu també a nosaltres: “Ànim, soc jo, no tingueu por!”. Ell ens allibera del temor i ens dona la força per a superar els problemes. Aquestes paraules formen part de l’essència del seu missatge. Es varen fer realitat per als deixebles en aquell moment i són realitat ara per a nosaltres sigui quina sigui la nostra situació. Si fixem la mirada en nosaltres mateixos o tenim més consciència dels “elements” que de la presència de Jesús, aleshores tenim por. Caminem segurs quan fixem la mirada en Ell, quan tenim consciència de la seva presència entre nosaltres.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

“Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dóna forces” (Flp 4,13) (28 de juny de 2020)

La crisi del coronavirus ens posa a prova com a individus i com a societat. Tot i que hem tornat a la “nova normalitat”, davant el futur experimentem una certa por i incertesa. A més, quan sembla que la pandèmia està sota control, es produeixen rebrots que fan saltar les alarmes i tornen a generar temor i ansietat. En aquests moments és molt important la capacitat d’adaptació i resiliència tant pròpia de l’ésser humà per tal d’ensortir-se enfront de les adversitats i quedar reforçat.

Sant Pau ens ofereix un text molt il·luminador en la carta que escriu als cristians de Filips trobant-se a la presó, possiblement a Roma, bo i sentint propera la seva mort. “No vull pas dir que en aquests moments passi necessitat, perquè ja he après a contentar-me en qualsevol situació. Sé viure enmig de privacions i sé viure igualment en l’abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d’allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dóna forces” (Flp 4,11-13).

El text fa referència a la seva total disponibilitat i adaptació a les diferents circumstàncies que li ha tocar de viure. I això ho fa no per un pur autocontrol, com els filòsofs estoics de la seva època, sinó per a predicar l’evangeli. Esdevé un bon exemple de com el cristià no s’ha d’instal·lar en la comoditat, no s’ha d’acomodar a una forma determinada

de vida, ni tampoc distreure's amb els miratges del desert, o paraitzar-se davant les dificultats, que també hi són.

La clau del text es troba en el verset 13: "Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dóna forces". I això s'aplica a tot arreu, en qualsevol moment, en tots els sentits tan si és per a viure amb poques coses o per a no deixar-se enlluernar per l'abundància. L'important és la presència de Crist, que conforta i ajuda; per això cal recolzar-se en Ell, no en una determinada manera de vida com si aquesta fos decisiva per ella mateixa.

En els moments de desgràcies i de reconstrucció és bo recuperar el concepte de resiliència. Fa referència a la capacitat de la persona per a sobreposar-se als contratemps, per a fer front a les adversitats de la vida, adaptar-se, superar-les i, fins i tot, sortir-ne enfortit. No es tracta només de resistir davant de les dificultats, sinó prendre un nou impuls per a arribar a ser millors i més forts. La resiliència es compon de resistència davant l'adversitat i de capacitat per a forjar un comportament vital positiu.

Des de l'àmbit de la psicologia els experts ens fan diverses recomanacions per a potenciar la resiliència: establir relacions sòlides, evitar el veure els problemes com si fossin obstacles insuperables, acceptar que el canvi forma part de la vida proposar-se unes fites, i avançar-hi, dur a terme accions decisives, no perdre mai l'esperança, tenir una visió positiva d'un mateix i tenir cura d'un mateix, eixamplar l'horitzó vital per a relativitzar les causes del dolor, etc.

El creient, principalment, construeix i reconstrueix la vida sobre el fonament que és Crist, des de la fe, l'esperança i l'amor, des de la voluntat de treballar per un futur millor. Ara estem vivint un moment especialment dolorós a causa de la crisi sanitària i econòmica, que deixa moltes persones i famílies en una situació precària. Que no ens falti la fermesa per a superar les dificultats, la capacitat d'adaptació a les noves situacions i la confiança en el Senyor, perquè sabem que amb Ell serem capaços de superar totes les proves encara que semblin dures.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de Maig

- 4 Reunió, via telemàtica, amb els arxiprestes.
- 5 Reunió, via telemàtica, dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.
- 6 Reunió, via telemàtica, de la Comissió Executiva de la CEE.
- 8 Consell de govern, via telemàtica.
- 9 Exèquies de Mn. Albert Torrens Pérez.
- 11 Missa, retransmesa per Youtube al Santuari de la Mare de Déu de La Salut de Sabadell amb motiu de l'Aplec de La Salut de la ciutat de Sabadell.
- 13 Reunió, via telemàtica, de la Comissió Executiva de la CEE.
- 16 Sessió, via telemàtica, del Consell Pastoral Diocesà.
- 21 Reunió, via telemàtica, del Consell Permanent de Caritas diocesana.
- 22 Consell de govern, via telemàtica.
- 24 Missa de l'Ascensió del Senyor a la Catedral.
- 25 Reunió, via telemàtica, amb els preveres joves de la diòcesi.
- 26 Reunió, via telemàtica, amb els rectors i formadors de seminaris majors de Catalunya i Balears.
Reunió, via telemàtica, amb els delegats de pastoral vocacional de Catalunya i Balears.
Reunió, via telemàtica, dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.
- 27 Visites programades.
- 28 Visites programades.
- 29 Visites programades.

- 31 Missa de Pentecosta a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb assistència dels presidents i *Hermanos Mayores* de les *Hermandades rocieras de la FECAC*, amb motiu de la *Romería del Rocío en Catalunya*.
Missa de festa patronal i dia de l'Apostolat Seglar a la Catedral.

Mes de Juny

- 3 Visites programades.
- 5 Reunió a la cúria Diocesana amb l'equip de formadors del Seminari.
Consell de Govern.
- 6 Pleno Nacional del MCC per videoconferència.
- 7 Missa a la Catedral.
- 9 Visites programades.
- 10 Reunió, via telemàtica, de la Comissió Executiva de la CEE.
Visites programades
- 11 Visites programades.
Benedicció i inauguració de "l'ou com balla" a la Catedral.
- 12 Reunió, via telemàtica, del Consell Diocesà de Caritas.
Consell de Govern.
- 14 Missa a la Catedral i processó de Corpus.
- 15 Visites programades.
- 16 Visites programades.
Reunió, via telemàtica, dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.
- 17 Visites programades.
- 18 Visites programades.
- 19 Missa i renovació de les promeses sacerdotals amb els preveres de la diòcesi a la Catedral.

- Celebració del final de curs al Seminari diocesà.
- 21 Missa a la Catedral.
- 22 Visites programades.
- 23 Visites programades.
- 25 Consell diocesà d'assumptes econòmics.
- 26 Reunió del Col·legi de Consultors.
- 27 Elecció de priora al monestir de carmelites descalces de
Terrassa.
Visites programades.
- 28 Missa a la Catedral.
- 29 Missa de festa patronal a la parròquia de Sant Pere de
Terrassa.
- 30 Visites programades.

Secretaria General i Cancelleria

Defuncions

Defunció de Mn. Albert Torrens Pérez

Prevere de l'Església de Terrassa, va morir el 6 de maig de 2020 a l'edat de 86 anys i confortat amb els sagraments de l'Església.

Mn. Albert va néixer el dia 27 d'abril de 1934 a Barcelona. Va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona on va rebre el diaconat el 29 de juny del 1956. El dia 17 de març de 1957 va ser ordenat prevere a la parròquia de Sant Joan Baptista de Gràcia. L'any 1958 va ser nomenat coadjutor de la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera; l'any 1987, vicari de la parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona. I l'any 1989 va ser nomenat rector de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona; l'any 1994 rector de Santa Agnès de Malenyanes i el 1997 administrador parroquial de Sant Sadurní de la Roca del Vallès.

A més va tenir altres càrrecs pastorals, com a capellà del convent de les Carmelites Descalces de Tiana, professor del Seminari Menor (1960), Consiliari diocesà del moviment infantil d'Acció Catòlica (1965), capellà de la comunitat i col·legi de la Companyia de Santa Teresa de Jesús (1965), capellà de la residència "Joaquim Blume" de Barcelona (1971), professor de l'Acadèmia de Filosofia de l'Arxidiòcesi de Barcelona (1971), Arxipreste de Sant Gervasi (1979), membre del Consell Presbiteral (1985).

Amb la creació del Bisbat de Terrassa, va ser incorporat al clergat d'aquesta nova diòcesi. L'any 2006 va ser nomenat rector de Sant Esteve del Coll de Llinars del Vallès i capellà del Centre Penitencial de Quatre Camins (2006). Es jubilà l'any 2010, passant a residir a la Residència de Sant Josep Oriol a Barcelona.

El Sr. Bisbe, acompanyat per Mn. Josep Monfort i Mn. Fidel Catalán i sense assistència del poble fidel, va fer el respons en el Cementiri de Montjuïc el dissabte 9 de maig a les 9.30h.

Vida consagrada

En la pau de Crist

La Gna. Remei Carré Soler, Germaneta de l'Assumpció, morí a Terrassa el 19 de juny de 2020 als 91 anys d'edat.

Vida diocesana

Crònica diocesana

Celebració de la Missa en el Santuari de La Salut

El dilluns 11 de maig Mn. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir a les 12h la Missa en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut a porta tancada, amb motiu del tradicional Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell, que enguany no s'ha pogut celebrar com cada any. Va implorar la intercessió de la Mare de Déu sobre la ciutat de Sabadell i també sobre tota la diòcesi.

Sessió del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 16 de maig Mons. Saiz Meneses presidí la sessió telemàtica del Consell Pastoral Diocesà. Es va repassar com s'està vivint la pandèmia des de les parròquies i a través de les delegacions, des de les escoles i en l'acció caritativa i social. Es comentà l'aplicació de les mesures de desconfinament col·lectiu.

Mons. Saiz Meneses celebra la festa del Rocío a Catalunya

El diumenge 31 de maig Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa amb motiu de la festa del Rocío a Catalunya, a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola on es custodia la imatge de la Mare de Déu del Rocío. Concelebraren Mn. Joan Carles Montserrat, Vicari episcopal, i Mn. Manuel Coronado, Delegat de Litúrgia i de Confraries i Germandats. Hi participaren el President i la Junta de la FECAC, l'alcalde del municipi i altres autoritats i els presidents i els *hermanos mayores* de les germandats de *Nuestra Señora del Rocío* que formen part de la FECAC. Aquestes són: Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Cerdanyola, Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Rubí, Hermandad de Nuestra Señora del

Rocío de Badía del Vallés, Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Terrassa i Hermandad de Nuestra Señora de las Arenas –Voces del Camino– de Terrassa.

Mons Saiz Meneses celebra la solemnitat de Pentecosta i la Jornada de l'Apostolat Seglar

El diumenge 31 de maig, solemnitat de la Pentecosta, festa titular de la Catedral del Sant Esperit, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a les 20h a la Catedral. Amb motiu de la Jornada de l'Apostolat Seglar hi participaren els responsables de la Delegació de l'Apostolat Seglar i una representació de la realitat laïcal associada a la diòcesi.

Mons. Saiz Meneses presideix la Missa en el Ple Nacional del Moviment de Cursets de Cristiandat

El dissabte 6 de juny tingué lloc el Ple Nacional del Moviment de Cursets de Cristiandat (MCC), realitzat de forma telemàtica. Mons. Saiz Meneses, consiliari nacional, va presidir la Missa retransmesa per tota Espanya des de la capella del Bisbat de Terrassa. Hi varen assistir la presidenta, el consiliari i altres representants del Secretariat diocesà de Terrassa.

Reunió telemàtica del Consell Diocesà de Càritas

El divendres 12 de juny el Sr. Bisbe va presidir la reunió del Consell Diocesà de Càritas. Es va analitzar la situació actual provocada per la crisi econòmica i es va valorar molt positivament la tasca que es fa des de l'Església amb un gran increment de recursos humans i materials per a atendre la situació difícil de moltes famílies. També van tractar temes de coordinació i més projectes per ajudar les persones.

Mons. Saiz Meneses celebra el Corpus Christi a la Catedral

El diumenge 14 de juny a les 19.00h Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la Catedral. Van concelebrar Mons. Salvador

Cristau, Bisbe auxiliar, i els preveres de la Catedral. En acabar la Missa va tenir lloc la processó a l'interior del temple. Des de l'atri el Sr. Bisbe va beneir, amb el Santíssim, la ciutat de Terrassa.

Anteriorment, el dijous 11 de juny a les 18.00h beneí l'Ou com balla a l'atri de la Catedral.

XVI aniversari de la Diòcesi de Terrassa

El dilluns dia 15 de juny s'ha commemorat el XVI aniversari de la creació de la Diòcesi de Terrassa pel papa sant Joan Pau II amb la butlla *Christifidelium salutem*. S'ha pregat per la diòcesi a les diverses parròquies i esglésies del bisbat.

Jornada sacerdotal a la Diòcesi de Terrassa

El divendres 19 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, a les 12 del migdia, Mons. Saiz Meneses va presidir a la Catedral la Missa, concelebrada pel seu Bisbe auxiliar i el clergat diocesà. Els preveres varen renovar les promeses sacerdotals, que no es pogueren fer en la Missa crismal. El Sr. Bisbe va recordar els dos preveres morts a causa de la Covid 19: Mn. Narcís Ribot Trafí i Mn. Albert Torrent Pérez. Es va homenatjar i felicitar els preveres que enguany celebren el seu jubileu sacerdotal de 50 i de 25 anys d'ordenació. Celebra les Noces d'or Mn. Ramon Gracia Miquela; i les Noces d'argent: Mn. Jordi Fàbregas Oliván, Mn. Josep Gassó Lécera i Mn. Josep Monfort Mengod.

Mons. Salvador Cristau celebra el desè aniversari de l'ordenació episcopal

El dia 26 de juny, a les 20.00h Mons. Salvador Cristau Coll va presidir la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en el desè aniversari de la seva ordenació episcopal

Delegacions episcopals

Delegació Episcopal d'Economia

Terrassa, a 6 de maig de 2020

A l'atenció dels rectors de les parròquies i esglésies de la diòcesi

Benvolguts Srs. Rectors,

En primer lloc desitgem i esperem que continuïn tots bé enmig d'aquesta situació tant complexa que estem vivint. Des de la Delegació d'Economia ens posem en contacte novament per expressar-vos la nostra proximitat i la col·laboració en tot el que necessitin des dels nostres serveis del Bisbat.

Davant de la situació excepcional que estem vivint amb motiu del COVID-19 agraïm els esforços que estan realitzant des de les parròquies i esglésies per continuar al costat dels feligresos i de les persones que més ho necessiten.

Tal i com els vàrem informar el 19/3/20 el Sr. Bisbe, després de realitzar les consultes oportunes, va decidir, com a mesura excepcional, dispensar i condonar les aportacions de les parròquies al Fons Comú Diocesà d'aquests mesos de març i abril. Sembla que el mes de maig podrem començar per fases la nostra activitat presencial als temples amb els limitacions que indiquin els autoritats sanitàries.

Així mateix el Sr. Bisbe el passat dijous 30 d'abril va enviar a tots els rectors una carta explicativa i un document de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal amb "MESURES DE PREVENCIÓ PER LA CELEBRACIÓ DEL CULTE PÚBLIC EN ELS TEMPLES CATÒLICS DURANT LA DESESCALADA DE LES MESURES RESTRICTIVES EN TEMPS DE PANDÈMIA"

La represa progressiva de les celebracions i activitats ben probablement ajudarà a disposar de nou d'entrades econòmiques per fer front a les despeses i al mateix Fons Comú Diocesà. Igualment si alguna parròquia

preveu dificultats en la seva tresoreria per fer front a l'aportació al Fons Comú del mes de maig preguem que contactin amb la nostra delegació (economia@bisbatdeterrassa.org) per tal de trobar una solució.

Així mateix, tot i la dispensa general de les aportacions al Fons Comú Diocesà d'aquests mesos de març i abril, les parròquies que vulguin poden realitzar una aportació puntual i voluntària al Fons Comú Diocesà per aquest període excepcional, en funció de les seves disponibilitats de tresoreria: L'ingrés el podeu efectuar al compte del Bisbat: ES52 2100 3385 3922 0008 4815 Indicant: Núm. Parròquia + FCD VOLUNTARI COVID-19 C/ Vinyals, 49 - 08221 TERRASSA (Barcelona) - Telf.: 93.733.71.20 - Fax: 93.733.70.95 - a/e: economia@bisbatdeterrassa.org

Així mateix des de la delegació d'economia us fem arribar algunes propostes d'acció:

- Potenciar el portal de donatius <https://www.donoamiiglesia.es> (ja en funcionament des de fa uns anys i que permet als feligresos domiciliar les seves aportacions a la parròquia d'una forma segura i transparent, a més de gaudir de les bonificacions fiscals de la llei 49/2002) Us adjuntem un link amb un vídeo explicatiu per tal que ho pugueu compartir a mb els vostres contactes o xarxes socials: <https://www.youtube.com/watch?v=F3Lp3g6IUdg&feature=youtu.be>
- Sistema DONE / faristol /guardiola Banc Sabadell. A partir d'aquest mes de maig amb l'obertura dels temples haurem de tenir especial cura amb les col·lectes i donacions en efectiu. Recordeu que tenim altres possibilitats per reduir la circulació d'efectiu amb aquest sistema de recollida de donatius sense necessitat d'interactuar físicament amb ells, recolzada amb voluntaris es pot també agilitzar el procés i posterior recollida de dades i emissió de certificat de donatius. Per qui vulgui posar-lo en marxa us facilitem el contacte directe del director d'Institucions Religioses: PUJOLXICOYALBERTO@bancsabadell.com, qui us informará i coordinará el procés d'implementació.
- El Bisbat ha obert un compte "bizum" per canalitzar aportacions: El Codis de BIZUM del Bisbat són: 38189 (La Caixa) 00023 (Banc Sabadell). Aquelles parròquies que estiguin interessades en disposar d'aquest servei poden contactar amb nosaltres per tal de coordinar la posada en marxa. Actualment comptem amb convenis sense cap cost d'aquest servei amb La Caixa, el Banc Sabadell i el Banc Santander.
- Les parròquies amb préstecs vigents tenen la possibilitat de sol·licitar ajornament de les quotes. Aquells que es vulguin acollir a aquesta

moratòria en préstecs avalats pel Bisbat ens hauríeu d'enviar petició.

- Així mateix i com ja es va fer en altres moments de crisi econòmica i social el Sr. Bisbe tal i com us va comunicar ahir (adjuntem circular) ha habilitat la possibilitat que aquells preveres que ho desitgin puguin aportar un percentatge de la seva assignació mensual a un fons especial que destinarem a Càritas Diocesana. Per això només caldrà enviar un e-mail al delegat (fortiz@bisbatdeterrassa.org) per organitzar el circuit i que aquesta donació gaudeixi també de les bonificacions fiscals que indica la normativa.

Així mateix per aquesta finalitat caritativa i social, si voleu aportar un import puntual hem habilitat un compte específic: Compte: ES30 2100 3385 3522 0008 7735 Indicant: Nom del sacerdot + DONATIU CARITAS COVID19 C/ Vinyals, 49 - 08221 TERRASSA (Barcelona) - Telf.: 93.733.71.20 - Fax: 93.733.70.95 - a/e: economia@bisbatdeterrassa.org

Esperem que mica en mica puguem tornar a la normalitat i atendre personalment els nostres estimats feligresos. En aquest moment de tornada serà important planificar bé els protocols i mesures de seguretat. No deixar per a última hora el disposar de màscares, guants, termòmetre, pantalles de metacrilat i líquid o gel desinfectant. Protegir-nos i protegir a tots serà fonamental. Pensar, protocol·litzar i comprar amb antelació el material necessari, ens ajudarà a aquesta tornada.

També en alguns temples pot ser interessant mesures de desinfecció. Al bisbat ens han arribat propostes d'empreses que ofereixen aquest servei. Si alguna parròquia estigués interessada en ampliar informació sobre productes i serveis ens podeu contactar i us facilitarem els contactes per tal que us facin proposta concreta.

Així mateix els informem que els processos administratius i comptables segueixen en curs. Com és habitual aquest mes de maig, fins el diumenge 10, totes les parròquies ens haurien d'enviar els moviments de tresoreria i els documents + certificats bancaris per presentar l'impost sobre societats de l'any 2019 consolidat. Si necessiten suport o aclarir dubtes com sempre restem a la seva disposició a través del correu electrònic de la delegació economia@bisbatdeterrassa.org o per telèfon.

Cordialment,

Francesc Ortiz Garcia
Delegat episcopal

Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar

Terrassa, 27 de maig de 2020

Benvolguts/des

Aquest proper diumenge, 31 de maig, és la solemnitat de la Pentecosta. En aquesta data tan important celebrem el dia de l'Apostolat Seglar i de l'Acció Catòlica. El lema porta el ressò del Congrés de laics celebrat a Madrid el passat mes de febrer: "Vers una renovada Pentecosta".

La celebració d'aquest any ve condicionada per la pandèmia del Covid-19 que ens ha sorprès creant una situació imprevista, plena de dificultats sanitàries, econòmiques i socials. Bé prou que ho sabeu!...Com podeu comprendre també ens ha fet canviar agendes, programes i projectes pastorals.

Recordem, però, que els primers cristians no van deixar de testimoniar la seva fe malgrat les dificultats que es trobaren. La primera Pentecosta va ser l'inici d'una Església en missió de la qual encara en som continuadors. Per això ens ha semblat important procurar celebrar aquest dia de l'Apostolat Seglar i de l'Acció Catòlica encara que sigui de manera reduïda, testimonial i presencial d'un petit grup de persones.

Ho farem participant a l'Eucaristia que presidirà, a la catedral del Sant Esperit, el nostre bisbe Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a les 20,00h de la tarda d'aquest diumenge de Pentecosta.

Entenem que considereu els desplaçaments a Terrassa poc apropiats i, d'altra banda, l'aforament de la catedral és reduït a 1/3 per la fase 1 de desconfinament que vivim, de manera que us agraiem que si algú vol venir ens ho comuniquem com més aviat millor a seglarterrassa@gmail.com

També us adjuntem el missatge dels Bisbes de la Comissió Episcopal per al Laicat amb motiu de la diada de Pentecosta en la versió original i la seva traducció al català.

Tingueu per segur que us tindrem presents a l'Eucaristia i pregarem per tota la tasca d'evangelització i de servei que ens toca fer. Amb l'esperança que ens puguem retrobar ben aviat.

Cordialment,

Jaume Galobart

Delegat d'Apostolat Seglar

Càritas Diocesana

Memòria 2019: #JoComptoXTu

Durant el 2019 Càritas Diocesana de Terrassa ha estat acompanyant a gairebé 30.000 persones en el seu procés per tal de poder tenir una vida autònoma. Com va fent des del principi, Càritas acompanya la persona en la seva globalitat, vetllant pel seu benestar físic, psíquic i emocional.

Des dels 8 programes de l'entitat i l'empresa d'inserció APASOMI es procura garantir els drets fonamentals de l'alimentació, l'habitatge, un treball digne, l'accés a la sanitat i a medicaments. Així com promoure la formació de les persones per tal de poder accedir a un nou ventall d'ofer-tes de feina, l'acompanyament dels adults en l'educació dels fills i l'acompanyament de les persones grans per combatre la soledat.

Càritas Diocesana de Terrassa va poder acompanyar 12.809 llars durant el 2019 gràcies al compromís de 1.568 voluntaris que col·laboren en tots els projectes de l'entitat, des de les Càritas Parroquials i Arxiprestals, fins a la pròpia estructura Diocesana. Tots ells compten per ajudar a les persones perquè cada gest compta #JoComptoXTu. Càritas l'any 2019 ha realitzat 37 formacions específiques i d'aprofundiment per a les persones voluntàries i els 40 treballadors, amb l'objectiu de vetllar per acollir i acompanyar les persones d'una forma digna, responsable i justa, i poder realitzar l'acció social de l'Església de la millor manera.

L'esforç dels socis i donants, particulars i d'empreses, ha permès un any més a l'entitat poder seguir ajudant a les persones més vulnerables del Vallès Oriental i el Vallès Occidental, i ser testimonis que #TotsTenimUnÀngel.

El 2019 Càritas també ha presentat el VIII informe FOESSA en el qual es constata que l'espiral de l'exclusió social expulsa les persones cap a l'exclusió severa amb una força cada vegada més gran que dificulta la seva integració. L'informe conclou que les problemàtiques més destacables a Catalunya són la precarització del treball, l'exclusió residencial, els problemes derivats de la salut i l'aïllament social.

La crisi social causada per la COVID ha fet visible per a la societat la vida de totes aquestes persones que no arriben a final de mes i que han de decidir entre pagar les despeses de la llar o donar menjar als fills, #LaRealidadQueEs. Francesc Llonch, director de Càritas Diocesana de Terrassa remarca que “A través de totes i cadascuna de les persones compromeses amb l’entitat, Càritas denuncia les injustícies, reclama els drets humans i la igualtat de totes les persones, treballant per una societat on tothom tingui un lloc i una vida digna.”.

Ja han passat 3 mesos des que es va decretar l’estat d’alarma. Durant aquest temps Càritas ha posat els esforços en garantir les necessitats bàsiques dels participants i de totes aquelles persones que la crisi ha portat a demanar ajuda a l’entitat. Les necessitats s’han multiplicat per la paralització de part important de l’economia a causa del coronavirus.

Tal com recull l’informe “La crisi de la Covid-19. El primer impacte en les famílies acompanyades per Càritas” Els ingressos que provenen de l’economia informal cauen més del 70% cosa que posa de manifest que un col·lectiu de persones que fins ara subsistien dins l’economia informal i la precarietat, comencen a venir a Càritas a demanar ajuda perquè s’han quedat sense ingressos. No poden accedir a prestacions per desocupació i si són persones en situació administrativa irregular ni tan sols tenen accés a la Renda Garantida de Ciutadania ni al recentment aprovat Ingress Mínim Vital. El conjunt de la situació fa que les llars sense ingressos passin d’1 de cada 10 a 1 de cada 4: són llars en situació de gran vulnerabilitat que no poden cobrir les necessitats més bàsiques com l’alimentació o l’habitatge, i això inclou també famílies amb infants.

Adaptant-se a les mesures de seguretat establertes, Càritas ha engegat la campanya “A només 2 metres de tu” per tal d’explicar a la societat que malgrat que aquest virus ens obliga a separar-nos físicament, mai aconseguirà allunyar-nos de cor. Càritas vol estar molt a prop de tots aquells qui estan patint les conseqüències d’aquesta pandèmia, ja que, només així es convertiran els dos metres de distanciament en 200 cm d’esperança, de solidaritat i amor.

Santa Seu

Sant Pare

CARTA DEL SANT PARE FRANCESC a tots els fidels per al mes de maig de 2020

Benvolguts germans i germanes: S'aproxima el mes de maig, en el qual el poble de Déu manifesta amb particular intensitat el seu amor i devoció a la Mare de Déu. En aquest mes, és tradició resar el Rosari a casa, amb la família. Les restriccions de la pandèmia ens han "obligat" a valoritzar aquesta dimensió domèstica, també des d'un punt de vista espiritual.

Per això, he pensat proposar-vos a tots que redescobrim la bellesa de resar el Rosari a casa durant el mes de maig. Vosaltres podeu triar, segons la situació, resar-lo junts o de manera personal, apreciament allò més bo d'ambdues possibilitats. Però, en qualsevol cas, hi ha un secret per fer-lo: la senzillesa; i és fàcil trobar, fins i tot a Internet, bons esquemes de pregària per seguir.

A més, us ofereixo dos textos de pregàries a la Mare de Déu que podeu recitar al final del Rosari, i que jo mateix diré durant el mes de maig, unit espiritualment a vosaltres. Els adjunto a aquesta carta perquè estiguin a disposició de tothom.

Benvolguts germans i germanes: contemplar junts el rostre de Crist amb el cor de Maria, la nostra Mare, ens unirà encara més com a família espiritual i ens ajudarà a superar aquesta prova. Resaré per vosaltres, especialment pels qui més pateixen, i vosaltres, si us plau, pregueu per mi. Us ho agraeixo i us beneixo de cor.

Roma, a Sant Joan del Laterà, 25 d'abril de 2020. Festa de sant Marc, evangelista.

FRANCESC

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA 54 JORNADA MUNDIAL DE LES COMUNICACIONS SOCIALS

Perquè ho puguis explicar i gravar en la memòria (cf. Ex 10,2)
La vida es fa història

Vull dedicar el *Missatge* d'aquest any al tema de la narració, perquè crec que per a no perdre'ns necessitem respirar la veritat de les bones històries: històries que construeixin, no que destrueixin; històries que ajudin a retrobar les arrels i la força per avançar junts. Enmig de la confusió de les veus i dels missatges que ens envolten, necessitem una narració humana, que ens parli de nosaltres i de la bellesa que posseïm. Una narració que sàpiga mirar el món i els esdeveniments amb tendresa; que expliqui que som part d'un teixit viu; que reveli l'entreteixit dels fils amb els quals estem units els uns amb els altres.

1. Teixir històries

L'home és un ésser narrador. Des de la infantesa tenim fam d'històries de la mateixa manera que tenim fam d'aliments. Tant si són en forma de contes, de novel·les, de pel·lícules, de cançons, de notícies..., les històries influeixen en la nostra vida, encara que no en siguem conscients. Sovint decidim el que està bé o malament de fer basant-nos en els personatges i en les històries que hem assimilats. Els relats ens ensenyen; plasmen les nostres conviccions i els nostres comportaments; ens poden ajudar a entendre i a dir qui som.

L'home no és només l'únic ésser que necessita vestir-se per a cobrir la seva vulnerabilitat (cf. Gn 3,21), sinó que també és l'únic ésser que necessita "revestir-se" d'històries per a custodiar la seva vida. No teixim només roba, sinó també relats: de fet, la capacitat humana de "teixir" implica tant als *teixits* com als *textos*. Les històries de cada època tenen un "teler" comú: l'estructura preveu "herois", també actuals, que per a dur a terme un somni s'enfronten a situacions difícils, lluiten contra el mal empesos per una força que els dona valentia, la de l'amor. Submergint-nos en les històries, podem trobar motivacions heroiques per enfrontar els reptes de la vida.

L'home és un ésser narrador perquè és un ésser en realització, que es descobreix i s'enriqueix en les trames dels seus dies. Però, des del principi, el nostre relat es veu amenaçat: en la història hi serpenteja el mal.

2. No totes les històries són bones

«Si un dia en menjàveu, [...] seríeu iguals com déus» (cf. Gn 3,5). La temptació de la serp introdueix en la trama de la història un nus difícil de desfer. “Si posseeixes, et convertiràs, aconseguiràs...”, xiuxiueja encara avui qui se serveix de l'anomenat *storytelling* amb finalitats instrumentals. Quantes històries ens narcotitzen, convencent-nos que necessitem contínuament tenir, posseir, consumir per a ser feliços. Quasi no ens adonem de com ens tornem àvids de xafarderies i de tafaneries, de quanta violència i falsedat consumim. Sovint, en els telers de la comunicació, en lloc de relats constructius, que són un aglutinant dels llaços socials i del teixit cultural, es fabriquen històries destructives i provocadores, que desgasten i trenquen els fils fràgils de la convivència. Recopilant informació no contrastada, repetint discursos trivials i falsament persuasius, fustigant amb proclames d'odi, no es teixeix la història humana, sinó que es despulla l'home de la dignitat.

Però mentre que les històries utilitzades amb finalitats instrumentals i de poder tenen una vida breu, una bona història és capaç de transcendir els límits de l'espai i del temps. A distància de segles segueix essent actual, perquè alimenta la vida.

En una època en la qual la falsificació és cada vegada més sofisticada i arriba a nivells exponencials (el *deepfake*), necessitem saviesa per a rebre i crear relats bells, veritables i bons. Necessitem valor per a rebutjar els que són falsos i malvats. Necessitem paciència i discerniment per a redescobrir històries que ens ajudin a no perdre el fil entre les moltes laceracions d'avui; històries que treguin a la llum la veritat d'allò que som, fins i tot en l'heroïcitat ignorada de la vida quotidiana.

3. La Història de les històries

La Sagrada Escripura és una *Història d'històries*. Quantes vivències, pobles, persones ens presenta! Ens mostra des del principi un Déu que és creador i narrador alhora. En efecte, pronuncia la seva Paraula i les coses existeixen (cf. Gn 1). A través de la seva narració Déu crida les

coses a la vida i, a la fi, crea l'home i la dona com els seus interlocutors lliures, generadors d'història juntament amb Ell. En un salm, la criatura diu al Creador: «Vós heu creat el meu interior, m'heu teixit a les entranyes de la mare. Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, és meravellosa la vostra obra. Us era tot jo ben conegut, res de meu no us passava per alt, quan jo m'anava fent secretament, com un brodat, aquí baix a la terra» (139,13-15). No naixem realitzats, sinó que necessitem constantment ser “teixits” i “brodats”. La vida ens va ser donada per a convidar-nos a seguir teixint aquesta “obra admirable” que som.

En aquest sentit, la Bíblia és la gran història d'amor entre Déu i la humanitat. Al centre hi ha Jesús: la seva història porta a l'acompliment l'amor de Déu per l'home i, alhora, la història d'amor de l'home per Déu. L'home serà cridat així, de generació en generació, a *explicar i a gravar en la seva memòria* els episodis més significatius d'aquesta *Història d'històries*, els que puguin comunicar el sentit del que ha passat.

El títol d'aquest *Missatge* està pres del llibre de l'Èxode, un relat bíblic fonamental, en el qual Déu intervé en la història del seu poble. De fet, quan els fills d'Israel estaven esclavitzats cridaren Déu, Ell els escoltà i rememorà: «Déu es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (Ex 2, 24-25). De la memòria de Déu brolla l'alliberament de l'opressió, que té lloc a través de signes i prodigis. És aleshores quan el Senyor revela a Moisès el sentit de tots aquests signes: «*Perquè puguis explicar [i gravar en la memòria] als teus fills i nets [...] quins prodigis he obrat enmig seu. I vosaltres sabreu que jo soc el Senyor*» (Ex 10,2). L'experiència de l'Èxode ens ensenya que el coneixement de Déu es transmet sobretot explicant, de generació en generació, com Ell segueix fent-se present. El Déu de la vida es comunica explicant la vida.

El mateix Jesús parlava de Déu no amb discursos abstractes, sinó amb paràboles, narracions breus, preses de la vida quotidiana. Aquí la vida es fa història i després, per qui l'escolta, la història es fa vida: aquesta narració entra en la vida de qui l'escolta i la transforma.

No és casualitat que també els Evangelis siguin relats. Mentre ens informen sobre Jesús, ens “*performen*”¹ a Jesús, ens conformen a Ell: l'Evan-

¹ Cf. Benet XVI, Carta enc. *Spe salvi*, 2: «El missatge cristià no era només “informatiu”, sinó “performatiu”. Això significa que l'Evangelí no és només una comunicació de coses que es poden saber, sinó una comunicació que comporta fets i canvia la vida».

geli demana al lector que participi en la mateixa fe per a compartir la mateixa vida. L'Evangeli de Joan ens diu que el Narrador per excel·lència –el Verb, la Paraula– es va fer narració: «El Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha *explicat*» (cf. Jn 1,18). He usat el terme “explicat” perquè l'original *exeghésato* pot traduir-se com a “revelat” o com a “explicat”. Déu s'ha entreteixit personalment en la nostra humanitat, donant-nos així una nova forma de teixir les nostres històries.

4. Una història que es renova

La història de Crist no és patrimoni del passat, és la nostra història, sempre actual. Ens mostra que a Déu l'importa tant l'home, la nostra carn, la nostra història, fins al punt de fer-se home, carn i història. També ens diu que no hi ha històries humanes insignificants o petites. Després que Déu es va fer història, tota història humana és, d'alguna manera, història divina. En la història de cada home, el Pare torna a veure la història del seu Fill que baixà a la terra. Tota història humana té una dignitat que no pot suprimir-se. Per tant, la humanitat es mereix relats que estiguin a la seva alçada, a aquesta alçada vertiginosa i fascinant a la qual Jesús la va elevar.

Escrivia sant Pau: «Sou una carta que ve de Crist [...] no ha estat escrita amb tinta, sinó amb l'Esperit del Déu viu; i no en taules de pedra, sinó en taules de carn, en els vostres cors» (2 Co 3,3). L'Esperit Sant, l'amor de Déu, escriu en nosaltres. I, a l'escriure dins nostre, grava en nosaltres el bé, ens el recorda. *Re-cordar* significa efectivament *dur al cor*, “escriure” en el cor. Per obra de l'Esperit Sant cada història, fins i tot la més oblidada, fins i tot la que sembla estar escrita amb les línies més tortes, pot tornar-se inspirada, pot renéixer com una obra mestra, convertint-se en un apèndix de l'Evangeli. Com les *Confessions* d'Agustí. Com *El Relat del Pelegrí* d'Ignasi. Com la *Història d'una ànima* de Teresa de l'Infant Jesús. Com *Els Promesos*, com *Els Germans Karamazov*. Com tantes innombrables històries que han escenificat admirablement la trobada entre la llibertat de Déu i la de l'home. Cada un de nosaltres coneix diferents històries que fan olor d'Evangeli, que han donat testimoni de l'Amor que transforma la vida. Aquestes històries demanen ser compartides, explicades, fetes viure en totes les èpoques, amb tots els llenguatges i per tots els mitjans.

5. Una història que ens renova

En tot gran relat entra en joc el nostre relat. Mentre llegim l'Escriptura, les històries dels sants, i també aquests textos que han sabut llegir l'ànima de l'home i treure a la llum la seva bellesa, l'Esperit Sant és lliure d'escriure en el nostre cor, renovant en nosaltres la memòria d'allò que som als ulls de Déu. Quan rememorem l'amor que ens va crear i ens va salvar, quan posem amor en les nostres històries diàries, quan teixim de misericòrdia les trames dels nostres dies, aleshores passem pàgina. Ja no estem lligats als records i a les tristeses, enllaçats a una memòria malalta que ens empresona el cor, sinó que obrint-nos als altres, ens obrim a la visió mateixa del Narrador. Explicar a Déu la nostra història no és mai inútil; encara que la crònica dels esdeveniments resti inalterada, canvien el sentit i la perspectiva. Explicar-se al Senyor és entrar en la seva mirada d'amor compassiu vers nosaltres i vers els altres. A Ell podem narrar-li les històries que vivim, dur-lo a les persones, confiar-li les situacions. Amb Ell podem lligar el teixit de la vida, apedaçant els trossos trencats i els esquinçalls. Com el necessitem tots!

Amb la mirada del Narrador –l'únic que té el punt de vista final– ens apropem després als protagonistes, als nostres germans i germanes, actors al costat nostre de la història d'avui. Sí, perquè ningú és un extra en l'escenari del món i la història de cadascú està oberta a la possibilitat de canviar. Fins i tot quan expliquem el mal podem aprendre a deixar espai a la redempció, podem reconèixer enmig del mal el dinamisme del bé i fer-li un lloc.

No es tracta, doncs, de seguir la lògica de l'*storytelling*, ni de fer o fer-se publicitat, sinó de recordar allò que som als ulls de Déu, de donar testimoni del que l'Esperit escriu en els cors, de revelar a cadascú que la seva història conté obres meravelloses. Per això, ens encomanem a una dona que va teixir la humanitat de Déu en el seu si i –diu l'Evangeli– va entreteixir tot el que passava. La Mare de Déu ho guardava tot, meditant-ho en el seu cor (cf. Lc 2,19). Demanem ajuda a aquella que va saber desfer els nusos de la vida amb la força suau de l'amor:

Oh Maria, dona i mare, vós vàreu teixir en el vostre si la Paraula divina, vós vàreu narrar amb la vostra vida les obres magnífiques de Déu. Escolteu les nostres històries, guardeu-les en el vostre cor i feu vostres aquelles històries que ningú no vol escoltar. Ensenyeu-nos a reconèixer el fil bo que guia la història. Mireu el cúmul de nusos en què s'ha enredat la nostra vida, paralitzant la nostra memòria. Les vostres mans delicades poden desfer qualsevol nus. Dona de l'Esperit, mare

de la confiança, inspireu-nos també a nosaltres. Ajudeu-nos a construir històries de pau, històries de futur. I mostreu-nos el camí per a recórrer-les junts.

Roma, prop de Sant Joan del Laterà, 24 de gener de 2020, festa de sant Francesc de Sales.

Francesc

«Ustedes vieron venir el lobo y no huyeron ni abandonaron el rebaño»

CARTA DEL SANTO PADRE A LOS SACERDOTES DE LA DIÓCESIS DE ROMA 31 de mayo de 2020, solemnidad de Pentecostés

Durante este tiempo de pandemia, muchos sacerdotes de la Diócesis de Roma han contactado al Santo Padre por correo electrónico o por teléfono para compartir con él lo que significaba esta situación inesperada y desconcertante. “Sin poder salir o tener contacto directo, me permitisteis saber “de primera mano” lo que estabais experimentando” escribe el Papa en la carta. Es por eso que, animado por estos intercambios, el Papa ha tomado la iniciativa de escribirles una carta “porque quiere estar más cerca de ellos, para acompañarles, compartir y confirmar su camino”. Y en este compartir, el Papa pone de relieve como “el distanciamiento social no impidió fortalecer el sentido de pertenencia, de comunión y de misión”, algo –asegura– que les ayudó “a garantizar que la caridad, especialmente con las personas y comunidades más desfavorecidas, no fuera puesta en cuarentena”.

Queridos hermanos: En este tiempo pascual pensaba encontrarlos y celebrar juntos la Misa Crismal. Al no ser posible una celebración de carácter diocesano, les escribo esta carta. La nueva fase que comenzamos nos pide sabiduría, previsión y cuidado común de manera que todos los esfuerzos y sacrificios hasta ahora realizados no sean en vano.

Durante este tiempo de pandemia muchos de ustedes me compartieron, por correo electrónico o teléfono, lo que significaba esta imprevista y

desconcertante situación. Así, sin poder salir y tomar contacto directo, me permitieron conocer “de primera mano” lo que vivían. Este intercambio alimentó mi oración, en muchas situaciones para agradecer el testimonio valiente y generoso que recibía de ustedes; en otras, era la súplica y la intercesión confiada en el Señor que siempre tiende su mano (cf. Mt 14,31). Si bien era necesario mantener el distanciamiento social, esto no impidió reforzar el sentido de pertenencia, de comunión y de misión que nos ayudó a que la caridad, principalmente con aquellas personas y comunidades más desamparadas, no fuera puesta en cuarentena. Pude constatar, en esos diálogos sinceros, cómo la necesaria distancia no era sinónimo de repliegue o ensimismamiento que anestesia, adormenta o apaga la misión.

Animado por estos intercambios, les escribo porque quiero estar más cerca de ustedes para acompañar, compartir y confirmar vuestro camino. La esperanza también depende de nosotros y exige que nos ayudemos a mantenerla viva y operante; esa esperanza contagiosa que se nutre y fortalece en el encuentro con los demás y que, como don y tarea, se nos regala para construir esa nueva “normalidad” que tanto deseamos.

Les escribo mirando a la primera comunidad apostólica que también vivió momentos de confinamiento, aislamiento, miedo e incertidumbre. Pasaron cincuenta días entre la inamovilidad, el encierro y el anuncio incipiente que cambiaría para siempre sus vidas. Los discípulos, estando cerradas las puertas del lugar donde se encontraban por temor, fueron sorprendidos por Jesús que «poniéndose en medio de ellos, les dijo: “¡La paz esté con ustedes!”. Mientras decía esto, les mostró sus manos y su costado. Los discípulos se llenaron de alegría cuando vieron al Señor. Jesús les dijo de nuevo: “¡La paz esté con ustedes!” Como el Padre me envió a mí, yo también los envío a ustedes». Al decirles esto, sopló sobre ellos y añadió: “Reciban al Espíritu Santo”» (Jn 20,19-22). ¡Que también nosotros nos dejemos sorprender!

«Estando cerradas las puertas del lugar donde se encontraban los discípulos, por temor» (Jn 20,19).

Hoy, como ayer, sentimos que «el gozo y la esperanza, la tristeza y la angustia de los hombres de nuestro tiempo, sobre todo de los pobres y de todos los afligidos, son también gozo y esperanza, tristeza y angustia de los discípulos de Cristo y no hay nada verdaderamente humano que no tenga resonancia en su corazón» (Const. past. Gaudium et spes, 1). ¡Cuánto sabemos de esto! Todos hemos oído los números y porcentajes

que día a día nos asaltaban y palpamos el dolor de nuestro pueblo. Lo que llegaba no eran datos lejanos: las estadísticas tenían nombres, rostros, historias compartidas. Como comunidad presbiteral no fuimos ajenos ni balcaneamos esta realidad y, empapados por la tormenta que golpea, ustedes se las ingeniaron para estar presentes y acompañar a vuestras comunidades: vieron venir el lobo y no huyeron ni abandonaron el rebaño (cf. Jn 10,12-13).

Sufrimos la pérdida repentina de familiares, vecinos, amigos, parroquianos, confesores, referentes de nuestra fe. Pudimos mirar el rostro desconsolado de quienes no pudieron acompañar y despedirse de los suyos en sus últimas horas. Vimos el sufrimiento y la impotencia de los trabajadores de la salud que, extenuados, se desgastaban en interminables jornadas de trabajo preocupados por atender tantas demandas. Todos sentimos la inseguridad y el miedo de trabajadores y voluntarios que se expusieron diariamente para que los servicios esenciales fueran mantenidos; y también para acompañar y cuidar a quienes, por su exclusión y vulnerabilidad, sufrían aún más las consecuencias de esta pandemia. Escuchamos y vimos las dificultades y aprietos del confinamiento social: la soledad y el aislamiento principalmente de los ancianos; la ansiedad, la angustia y la sensación de desprotección ante la incertidumbre laboral y habitacional; la violencia y el desgaste en las relaciones. El miedo ancestral a contaminarse volvía a golpear con fuerza. Compartimos también las angustiantes preocupaciones de familias enteras que no saben cómo enfrentarán “la olla” la próxima semana.

Estuvimos en contacto con nuestra propia vulnerabilidad e impotencia. Como el horno pone a prueba los vasos del alfarero, así fuimos probados (cf. Si 27,5). Zarandeados por todo lo que sucede, palpamos de forma exponencial la precariedad de nuestras vidas y compromisos apostólicos. Lo imprevisible de la situación dejó al descubierto nuestra incapacidad para convivir y confrontarnos con lo desconocido, con lo que no podemos de Roma gobernar ni controlar y, como todos, nos sentimos confundidos, asustados, desprotegidos. También vivimos ese sano y necesario enojo que nos impulsa a no bajar los brazos contra las injusticias y nos recuerda que fuimos soñados para la Vida. Al igual que Nicodemo, en la noche, sorprendidos porque «el viento sopla donde quiere y oyes su ruido, pero no sabes de dónde viene ni adónde va», nos preguntamos: «¿Cómo puede suceder eso?»; y Jesús nos respondió: «¿Tú eres maestro en Israel, y no lo entiendes?» (cf. Jn 3,8-10).

La complejidad de lo que se debía enfrentar no aceptaba respuestas casuísticas ni de manual; pedía mucho más que fáciles exhortaciones o discursos edificantes incapaces de arraigar y asumir conscientemente todo lo que nos reclamaba la vida concreta. El dolor de nuestro pueblo nos dolía, sus incertidumbres nos golpeaban, nuestra fragilidad común nos despojaba de toda falsa complacencia idealista o espiritualista, así como de todo intento de fuga puritana. Nadie es ajeno a todo lo que sucede. Podemos decir que vivimos comunitariamente la hora del llanto del Señor: lloramos ante la tumba del amigo Lázaro (cf. Jn 11,35), ante la cerrazón de su pueblo (cf. Lc 13,14; 19,41), en la noche oscura de Getsemaní (cf. Mc 14,32-42; Lc 22,44). Es la hora también del llanto del discípulo ante el misterio de la Cruz y del mal que afecta a tantos inocentes. Es el llanto amargo de Pedro ante la negación (cf. Lc 22,62), el de María Magdalena ante el sepulcro (cf. Jn 20,11).

Sabemos que en tales circunstancias no es fácil encontrar el camino a seguir, ni tampoco faltarán las voces que dirán todo lo que se podría haber hecho ante esta realidad altamente desconocida. Nuestros modos habituales de relacionarnos, organizar, celebrar, rezar, convocar e incluso afrontar los conflictos fueron alterados y cuestionados por una presencia invisible que transformó nuestra cotidianeidad en desdicha. No se trata solamente de un hecho individual, familiar, de un determinado grupo social o de un país. Las características del virus hacen que las lógicas con las que estábamos acostumbrados a dividir o clasificar la realidad desaparezcan. La pandemia no conoce de adjetivos ni fronteras y nadie puede pensar en arreglárselas solo. Todos estamos afectados e implicados.

La narrativa de una sociedad profiláctica, imperturbable y siempre dispuesta al consumo indefinido fue puesta en cuestión develando la falta de inmunidad cultural y espiritual ante los conflictos. Un sinfín de nuevos y viejos interrogantes y problemáticas —que muchas regiones creían superados o los consideraban cosas del pasado— coparon el horizonte y la atención. Preguntas que no se responderán simplemente con la reapertura de las distintas actividades, sino que será imprescindible desarrollar una escucha atenta pero esperanzadora, serena pero tenaz, constante pero no ansiosa que pueda preparar y allanar los caminos que el Señor nos invite a transitar (cf. Mc 1,2-3). Sabemos que de la tribulación y de las experiencias dolorosas no se sale igual. Tenemos que velar y estar atentos. El mismo Señor, en su hora crucial, rezó por esto: «No ruego que los retires del mundo, sino que los guardes del maligno» (Jn 17,15). Expuestos y afectados personal y comunitariamente

en nuestra vulnerabilidad y fragilidad y en nuestras limitaciones corremos el grave riesgo de replegarnos y quedar “mordisqueando” la desolación que la pandemia nos presenta, así como exacerbarnos en un optimismo ilimitado incapaz de asumir la magnitud de los acontecimientos (cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 226-228).

Las horas de tribulación ponen en juego nuestra capacidad de discernimiento para descubrir cuáles son las tentaciones que amenazan atraparnos en una atmósfera de desconcierto y confusión, para luego hacernos caer en derroteros que impedirán a nuestras comunidades promover la vida nueva que el Señor Resucitado nos quiere regalar. Son varias las tentaciones, propias de este tiempo, que pueden enceguecernos y hacernos cultivar ciertos sentimientos y actitudes que no dejan que la esperanza impulse nuestra creatividad, nuestro ingenio y nuestra capacidad de respuesta. Desde querer asumir honestamente la gravedad de la situación, pero tratar de resolverla solamente con actividades sustitutivas o paliativas a la espera de que todo vuelva a “la normalidad”, ignorando las heridas profundas y la cantidad de caídos del tiempo presente; hasta quedar sumergidos en cierta nostalgia paralizante del pasado cercano que nos hace decir “ya nada será lo mismo” y nos incapacita para convocar a otros a soñar y elaborar nuevos caminos y estilos de vida.

«Llegó Jesús y poniéndose en medio de ellos, les dijo: “¡La paz esté con ustedes!”. Mientras decía esto, les mostró sus manos y su costado. Los discípulos se llenaron de alegría cuando vieron al Señor. Jesús les dijo de nuevo: “¡La paz esté con ustedes!”» (Jn 20,19-20).

El Señor no eligió ni buscó una situación ideal para irrumpir en la vida de sus discípulos. Ciertamente, nos hubiera gustado que todo lo sucedido no hubiera pasado, pero pasó; y como los discípulos de Emaús, también podemos quedarnos murmurando entristecidos por el camino (cf. Lc 24,13-21). Presentándose en el cenáculo con las puertas cerradas, en medio del confinamiento, el miedo y la inseguridad que vivían, el Señor fue capaz de alterar toda lógica y regalarles un nuevo sentido a la historia y a los acontecimientos. Todo tiempo vale para el anuncio de la paz, ninguna circunstancia está privada de su gracia. Su presencia en medio del confinamiento y de forzadas ausencias anuncia, para los discípulos de ayer como para nosotros hoy, un nuevo día capaz de cuestionar la inamovilidad y la resignación, y de movilizar todos los dones al servicio de la comunidad. Con su presencia, el confinamiento se volvía fecundo gestando la nueva comunidad apostólica.

Digámoslo confiados y sin miedo: «Donde abundó el pecado, sobreabundó la gracia» (Rm 5,20). No le tengamos miedo a los escenarios complejos que habitamos porque allí, en medio nuestro, está el Señor; Dios siempre ha hecho el milagro de engendrar buenos frutos (cf. Jn 15,5). La alegría cristiana nace precisamente de esta certeza. En medio de las contradicciones y de lo incomprensible que a diario debemos enfrentar, inundados y hasta aturdidos de tantas palabras y conexiones, se esconde esa voz del Resucitado que nos dice: «¡La paz esté con ustedes!».

Reconforta tomar el Evangelio y contemplar a Jesús en medio de su pueblo asumiendo y abrazando la vida y las personas tal como se presentan. Sus gestos le dan vida al hermoso canto de María: «Dispersa a los soberbios de corazón; derriba a los poderosos de su trono y enaltece a los humildes» (Lc 1,51-52). Él mismo ofreció sus manos y su costado llagado como camino de resurrección. No esconde ni disfraza o disimula las llagas; es más, invita a Tomás a hacer la prueba de cómo un costado herido puede ser fuente de Vida en abundancia (cf. Jn 20,27-29).

En reiteradas ocasiones, como acompañante espiritual, pude ser testigo de que «la persona que ve las cosas como realmente son y que se deja traspasar por el dolor y llora en su corazón, es capaz de tocar las profundidades de la vida y de ser auténticamente feliz. Esa persona es consolada, pero con el consuelo de Jesús y no con el del mundo. Y de ese modo se anima a compartir el sufrimiento ajeno y a no escapar de las situaciones dolorosas. De ese modo se da cuenta de que la vida tiene sentido socorriendo al otro en su dolor, comprendiendo la angustia ajena, aliviando a los demás. Esa persona siente que el otro es carne de su carne, no teme acercarse hasta tocar su herida, se compadece y experimenta que las distancias se borran. Así es posible acoger aquella exhortación de san Pablo: “Lloren con los que lloran” (Rm 12,15). Saber llorar con los demás, esto es santidad» (Exhort. ap. Gaudete et exsultate, 76).

«Como el Padre me envió a mí, yo también los envió a ustedes”. Al decirles esto, sopló sobre ellos y añadió: “Reciban al Espíritu Santo” (Jn 20,22).

Queridos hermanos: Como comunidad presbiteral estamos llamados a anunciar y profetizar el futuro como el centinela que anuncia la aurora que trae un nuevo día (cf. Is 21,11); o será algo nuevo o será más, mucho más y peor de lo mismo. La Resurrección no es sólo un acontecimiento histórico del pasado para recordar y celebrar; es más,

mucho más: es el anuncio de salvación de un tiempo nuevo que resuena y ya irrumpe hoy: «Ya está germinando, ¿no se dan cuenta?» (Is 43,19); es el por-venir que el Señor nos invita a construir. La fe nos permite una realista y creativa imaginación capaz de abandonar la lógica de la repetición, sustitución o conservación; nos invita a instaurar un tiempo siempre nuevo: el tiempo del Señor. Si una presencia invisible, silenciosa, expansiva y viral nos cuestionó y trastornó, dejemos que sea esa otra Presencia discreta, respetuosa y no invasiva la que nos vuelva a llamar y nos enseñe a no tener miedo de enfrentar la realidad. Si una presencia intangible fue capaz de alterar y revertir las prioridades y las aparentes e inamovibles agendas globales que tanto asfixian y devastan a nuestras comunidades y a nuestra hermana tierra, no tengamos miedo de que sea la presencia del Resucitado la que nos trace el camino, abra horizontes y nos dé el coraje para vivir este momento histórico y singular. Un puñado de hombres temerosos fue capaz de iniciar una corriente nueva, anuncio vivo del Dios con nosotros. ¡No teman! «La fuerza del testimonio de los santos está en vivir las bienaventuranzas y el protocolo del juicio final» (Exhort. ap. Gaudete et exsultate, 109).

Dejemos que nos sorprenda una vez más el Resucitado. Que sea Él desde su costado herido, signo de lo dura e injusta que se vuelve la realidad, quien nos impulse a no darle la espalda a la dura y difícil realidad de nuestros hermanos. Que sea Él quien nos enseñe a acompañar, cuidar y vendar las heridas de nuestro pueblo, no con temor sino con la audacia y el derroche evangélico de la multiplicación de los panes (cf. Mt 14,13-21); con la valentía, premura y responsabilidad del samaritano (cf. Lc 10,33-35); con la alegría y la fiesta del pastor por su oveja perdida y encontrada (cf. Lc 15,4-6); con el abrazo reconciliador del padre que sabe de perdón (cf. Lc 15,20); con la piedad, delicadeza y ternura de María en Betania (cf. Jn 12,1-3); con la mansedumbre, paciencia e inteligencia del discípulo del Señor (cf. Mt 10,16-23). Que sean las manos llagadas del Resucitado las que consuelen nuestras tristezas, pongan de pie nuestra esperanza y nos impulsen a buscar el Reino de Dios más allá de nuestros refugios convencionales. Dejémonos sorprender también por nuestro pueblo fiel y sencillo, tantas veces probado y lacerado, pero también visitado por la misericordia del Señor. Que ese pueblo nos enseñe a moldear y templar nuestro corazón de pastor con la mansedumbre y la compasión, con la humildad y la magnanimidad del aguante activo, solidario, paciente pero valiente, que no se desentiende, sino que desmiente y desenmascara todo escepticismo y fatalidad. ¡Cuánto para aprender de la reciedumbre del Pueblo fiel de Dios que siempre encuentra el camino para socorrer y acompañar al que está

caído! La Resurrección es el anuncio de que las cosas pueden cambiar. Dejemos que sea la Pascua, que no conoce fronteras, la que nos lleve creativamente a esos lugares donde la esperanza y la vida están en lucha, donde el sufrimiento y el dolor se vuelven espacio propicio para la corrupción y la especulación, donde la agresión y la violencia parecen ser la única salida.

Como sacerdotes, hijos y miembros de un pueblo sacerdotal, nos toca asumir la responsabilidad por el futuro y proyectarlo como hermanos. Pongamos en las manos llagadas del Señor, como ofrenda santa, nuestra propia fragilidad, la fragilidad de nuestro pueblo, la de la humanidad entera. El Señor es quien nos transforma, quien nos trata como el pan, toma nuestra vida en sus manos, nos bendice, parte y comparte, y nos entrega a su pueblo. Y con humildad dejémonos ungir por esas palabras de Pablo para que se propaguen como óleo perfumado por los distintos rincones de nuestra ciudad y despierten así la discreta esperanza que muchos –silenciosamente– albergan en su corazón: «Atribulados por todas partes, pero no abatidos; perplejos, pero no desesperados; perseguidos, pero no abandonados; derribados, pero no aniquilados. Siempre y a todas partes, llevamos en nuestro cuerpo los sufrimientos de la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo» (2 Co 4,8-10). Participamos con Jesús de su pasión, nuestra pasión, para vivir también con Él la fuerza de la resurrección: certeza del amor de Dios capaz de movilizar las entrañas y salir al cruce de los caminos para compartir “la Buena Noticia con los pobres, para anunciar la liberación a los cautivos y la vista a los ciegos, para dar la libertad a los oprimidos y proclamar un año de gracia del Señor” (cf. Lc 4,18-19), con la alegría de que todos ellos pueden participar activamente con su dignidad de hijos del Dios vivo.

Todas estas cosas que pensé y sentí durante este tiempo de pandemia quiero compartirlas fraternalmente con ustedes para ayudarnos en el camino de la alabanza al Señor y del servicio a los hermanos. Deseo que a todos nos sirvan para “más amar y servir”.

Que el Señor Jesús los bendiga y la Virgen Santa los cuide. Y, por favor, les pido que no se olviden de rezar por mí.

Fraternalmente,

Francisco

Roma, en San Juan de Letrán, 31 de mayo de 2020, solemnidad de Pentecostés

Conferència
Episcopal
Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 235

El dimarts 5 de maig de 2020, els Bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han portat a terme la reunió número 235 de la Conferència, amb modalitat telemàtica, i en la qual han pogut participar-hi tots els Bisbes.

1. Els Bisbes han tractat sobre el que va disposar la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) en la seva Nota de 29 d'abril de 2020, amb les Mesures de prevenció, higièniques i organitzaves que l'acompanyaven. En aquest sentit les parròquies i els llocs de culte reprendran les celebracions de l'Eucaristia amb participació de fidels tenint present les fases de desescalada que les autoritats vagin indicant i d'acord amb les disposicions que cada Diòcesi determini.
2. A les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya, els Bisbes han donat ja o donaran aquests propers dies les indicacions per a portar a terme les celebracions sacramentals del Baptisme, Confirmació, Primeres Comunions, Penitència i Matrimoni, amb prudència pastoral i en diàleg amb els interessats i les famílies.
3. Els Bisbes valoren molt el treball que les Càritas diocesanes porten a terme aquests dies, així com tots els serveis caritatius de les parròquies i centres d'atenció als necessitats, amb una dedicació preferent als ancians i malalts, així com als infants i les famílies vulnerables.
4. Han tractat també diverses qüestions relatives al sosteniment econòmic de les parròquies durant aquest període de confinament i també de cara al futur immediat.

Finalment, demanen als cristians que ben units a les intencions del Sant Pare Francesc, no deixin d'intensificar l'oració de súplica perquè el Senyor, per la poderosa intercessió de la nostra Mare i Patrona, Santa Maria de Montserrat, ens alliberi aviat d'aquesta pandèmia.

Comunicat de la reunió n. 236

El dimarts 26 de maig de 2020, els Bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han celebrat la reunió número 236 de la Conferència, en la qual han pogut participar-hi tots amb modalitat telemàtica.

1. Els Bisbes han tractat sobre el retorn progressiu a la normalitat de les celebracions litúrgiques i l'activitat pastoral a les parròquies i temples de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya a partir de l'aplicació de les diverses fases de desconfinament a les diferents regions sanitàries, i manifesten la seva acció de gràcies pel retorn a la normalitat del culte cristià tan essencial per a tots els fidels.
2. També han tractat diferents qüestions relatives a l'ensenyament i han valorat molt el treball exemplar que la comunitat educativa ha portat a terme durant el període de confinament envers els infants, adolescents i joves, i donant tot tipus de suport a les famílies. En aquests moments d'emergència educativa, han expressat el desig que sigui respectada la llibertat d'educació i el dret dels pares a triar el centre educatiu per als seus fills i filles, i que es consideri l'escola concertada com a part del servei educatiu a Catalunya, tal com indica la Llei d'Educació de Catalunya LEC (2009). En aquest sentit, els bisbes veuen amb preocupació la recent decisió de la Conselleria d'Educació de la Generalitat de Catalunya de no renovar el concert a les escoles amb educació diferenciada i demanen que es reconsideri aquesta decisió.
3. D'acord amb les indicacions de la Comissió Executiva de la CEE, se celebrarà a les Catedrals de les deu Diòcesis amb seu a Catalunya una eucaristia per les víctimes del Covid-19, i alhora per homenatjar la gent gran i agrair el treball de tantes persones per poder superar aquesta pandèmia. A cada diòcesi s'anunciarà oportunament la data concreta i l'hora.
4. Els Bisbes també han agraït i s'han fet ressò de la decisió del Sant Pare Francesc d'anunciar un Any Laudato si' del 24 de maig de 2020 al 24 de maig de 2021, clamant per «un món més frater i més sostenible», en el 5è. aniversari de la publicació de la seva Encíclica social i ecològica, Laudato si'.

Finalment, demanen als cristians que, ben units a les intencions del Sant Pare, continuïn perseverant en la pregària confiada perquè el Se-

nyor, per la intercessió de la nostra Mare i Patrona, Santa Maria de Montserrat, ens alliberi d'aquesta pandèmia i de les seves preocupants conseqüències socioeconòmiques i sanitàries.

Nota davant la crisi industrial i laboral a Catalunya

Al sofriment personal i familiar que ens està provocant la pandèmia del Covid19 s'hi ha afegit una nova crisi de gran importància social i econòmica, provocada pel tancament d'empreses i plantes de producció, com és el cas de l'empresa Nissan a Catalunya. L'empresa automobilística tancarà les seves factories de Zona Franca a Barcelona, de Montcada i Reixac, i de Sant Andreu de la Barca. Aquest tancament afecta moltes persones del nostre entorn: amb l'acomiadament de més de 3.000 llocs de treball directes i una previsió de més de 20.000 d'indirectes. Davant el patiment provocat per aquesta crisi, l'Església no pot romandre insensible al dolor que pateix la societat, persones i famílies, a conseqüència de conjuntures econòmiques i socials. Els Bisbes desitgem transmetre aquest missatge per mirar el futur amb esperança:

1. Segons el parer de persones qualificades, la decisió d'aquesta deslocalització ha estat el resultat de tot un entramat de moviments econòmics, polítics i socials en l'àmbit internacional. Consta que la crisi s'ha anat forjant temps enrere i que, tot i haver buscat solucions, l'efecte de la pandèmia del Covid-19, ha accelerat les decisions empresarials.
2. No ignorem la complexitat del problema, però sí que expressem la nostra solidaritat amb les persones afectades i confiem en l'èxit dels esforços realitzats conjuntament. Secundem totes les accions que, respectant els drets de tots i per mitjans pacífics, es duguin a terme a fi de buscar solucions justes en el marc del bé comú.
3. La Doctrina Social de l'Església defensa una economia al servei de la persona humana. Una economia que garanteixi a les persones un treball digne, amb un salari digne que permeti l'accés a un habitatge digne i al sosteniment familiar.
4. Cal fer, doncs, un esforç per part de tots per mantenir les fàbriques allà on són i buscar noves oportunitats perquè aquestes puguin consolidar-se i sostenir-se.

5. La repercussió social d'aquesta crisi ha reclamat l'atenció d'organitzacions civils i d'institucions polítiques. Fins ara ha resultat del tot insuficient i els intents de solució han arribat molt tard. Les forces socials s'han mobilitzat. En tot cas, les possibles sortides de la crisi no podran realitzar-se sense el diàleg, l'acord i la col·laboració dels tres àmbits implicats en el fenomen productiu: el treball, el capital i el poder polític.
6. Els bisbes fem una crida a l'esperança fonamentada en la capacitat creativa de les persones. Tot el conjunt de la societat ha de mirar el futur amb confiança, ha d'afavorir la creativitat i ha de lluitar amb fermesa perquè es creïn les condicions adients per a la inversió i el desenvolupament de noves iniciatives industrials respectuoses amb el medi ambient o de nous serveis amb valor afegit, capaços de crear economia real i generar nous llocs de treball dignes.
7. Els Bisbes fem també una crida a un canvi de paradigma per tal que tota la societat participi activament en el desenvolupament i la realització de projectes de futur que tinguin com a base una indústria més potent i capdavantera, amb la creació de sinergies internacionals. Cridem, doncs, al treball conjunt dels investigadors, economistes, tècnics de tota mena, etc., perquè juntament amb les administracions, els empresaris, les universitats, el món civil i el sector públic siguin capaços de crear un teixit industrial que generi llocs de treball dignes i oportunitats per als més joves.
8. Per fer-ho possible és necessari construir ponts per tal que siguin superats els recels i les visions excloents. Avui és més necessari que mai que la iniciativa privada i la pública vagin de la mà per fer possible un nou ressorgiment econòmic i social en què tothom pugui trobar les seves oportunitats.
9. Instem tots els catòlics i persones de bona voluntat, particularment aquells amb més capacitats i responsabilitats, a col·laborar en una reflexió més aprofundida i creativa i a posar els recursos a l'abast de la societat per construir una economia més justa i equitativa. L'Evangeli de Jesús ens inspirarà per dur a terme una transformació radical de vida, amb el seu missatge de justícia, esperança i fraternitat. Davant la crisi industrial i laboral a Catalunya, demanem la benedicció de Déu perquè puguem trobar les respostes justes a les exigències legítimes de totes les persones i famílies que avui l'estan sofrint dolorosament. Invoquem l'Esperit Sant, que fa possible la creativitat i la perseverança, perquè vessi sobre nosaltres tots els seus dons.

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets	5
Comunicacions diocesanes	7
Homilies	10
Aneu mas endins	18
Activitats del Sr. Bisbe	32

Secretaria General i Cancelleria

Defuncions	35
Vida consagrada	36

Vida diocesana

Crònica diocesana	37
Delegacions episcopals	40

SANTA SEU

Sant Pare

Carta sobre el Rosari	49
Missatge en la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials	50
Carta al clergat de Roma	55

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la Reunió de Bisbes	65
--	----

